Oglinzi paralele și perpendiculare

Florentin Smarandache, Paradoxismul și Viteza Supraluminală

Editor: Octavian Blaga

Editura Duran's
Oradea, 2013

Oglinzi paralele şi perpendiculare

Florentin Smarandache, Paradoxismul
şi Viteza Supraluminală

Editor: Octavian Blaga

Referenţi:
Prof. Constantin Matei, Craiova
Prof. Janet Nica, Ostroveni
Dr. George Anca, Bucureşti

Redactor de carte:
Octavian Blaga
Societatea cultural-ştiinţifică AdSumus
E-mail: octavian.blaga@laposte.net

Tipar&E-publishing:
Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 48
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

Volum apărut în colaborare cu Centrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale Bihor.

ISBN: 978-973-1903-50-7

Oglinzi paralele
şi
perpendiculare

Florentin Smarandache, Paradoxismul
şi Viteza Supraluminală

Editor: Octavian Blaga

Editura Duran's
Oradea, 2013

CUPRINS

NORMA SMARANDACHE

“Literatura şi arta îmi complementează creaţia ştiinţifică.”
(Florentin Smarandache)

Volumul de faţă adună o mână de studii, articole şi consemnări din presa românească despre scriitorul şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache, mişcarea literar-artistică pe care a iniţiat-o (Paradoxismul) şi una dintre teoriile pe care le-a dezvoltat (Viteza Supraluminală); câteva mesaje adresate acestuia şi o addenda ilustrată vin să contureze peisajul ştiinţific, artistic şi uman în care se mişcă unul dintre cei mai prolifici, mai interesanţi şi mai apreciaţi români ai momentului.

Florentin Smarandache: Fişă de dicţionar

Florentin Smarandache s-a născut la 10 decembrie 1954, în Bălceşti (Vâlcea). A absolvit Şcoala Generală în Bălceşti (1961-1969), apoi Liceul Pedagogic (1969-1972), în Craiova, continuând la Rm. Vâlcea (1972-1974); diploma de învăţător; stagiul militar, cu termen redus, la Medgidia (1974-1975); a absolvit Facultatea de Ştiinţe, secţia informatică, a Universităţii din Craiova (1975-1979), ca şef de promoţie; obţine doctoratul în matematică (Teoria Numerelor), la Universitatea de Stat din Chişinău (1995-1997).

În Statele Unite, urmează studii de perfecţionare în matematică, informatică şi educaţie, la Arizona State University (Tempe) (1991), Pima Community College (Tucson) (1995), University of Phoenix (Tucson) (1996); obţine şi un Masterat în informatică; studii postdoctorale la New Mexico State University (Las Cruces) (1998), University of New Mexico (1998, 1999), National Science Foundation (Chautauqua Program, University of Texas, Austin) (1999), şi Los Alamos National Laboratory (Educational Networking Support Program) (Gallup) (1999). În iunie-iulie 2009, lucrează ca profesor cercetător vizitator la Air Force Research Laboratory in Rome, NY, SUA, iar între 15 mai - 22 iulie 2010, ca profesor cercetător la Ensieta (Brest, Franţa).

A participat, ca elev şi student, la olimpiade şcolare de matematică, obţinând premii şi menţiuni locale şi naţionale (1967-1974), şi a condus cercuri de matematică, în liceu şi la universitate; a participat la Olimpiada studenţească "Traian Lalescu", Cluj-Napoca (1977); a participat la diverse sesiuni

ştiinţifice, pentru studenţi, în Craiova şi Iaşi (1978-1979); a pregătit şi selecţionat echipa elevilor marocani pentru Olimpiada Internaţională de Matematică din Paris (1983).

În perioada 1982-1984, este profesor cooperant în Maroc, predând matematicile în limba franceza (Lycée Sidi El Hassan Lyoussi din Sefrou). Revine în ţară, continuând activitatea didactică; profesor la Liceul "Nicolae Bălcescu", din Craiova (1984-1985). În anul 1986, nu poate obţine viza de ieşire din ţară, pentru a participa la Congresul Internaţional al Matematicienilor, de la Universitatea din Berkeley (California) şi face greva foamei; publică o scrisoare de protest în *Notices of the American Mathematical Society* (Providence, RI), în care solicita libertatea de circulaţie a oamenilor de ştiinţă; se interesează de soarta sa Dr. Olof G. Tandberg, secretar la Academia de Ştiinţe din Stockholm, care îi telefonează din Bucureşti. În perioada anilor 1986-1988, Inspectoratul Şcolar Judeţean Dolj nu-i mai acordă post, din motive politice, fiind obligat să supravieţuiască din meditaţii. În toamna anului 1988, obţine, cu greutate, un paşaport de turist pentru Bulgaria. De aici, trece în Turcia, unde cere azil politic. Este deţinut în lagărele de refugiaţi politici din Istanbul şi Ankara (1988-1990).

Emigrează în Statele Unite ale Americii în 1990, unde lucrează ca inginer de software, la corporaţia Honeywell, din Phoenix (Arizona), specializată în calculatoare (1990-1995); profesor adjunct de matematică la Pima Community College, din Tucson (1995-1997); din 1997, este asistent universitar de matematică, la University of New Mexico (Gallup), în 2003

devine conferenţiar universitar, iar în 2008 – profesor universitar. Între 2007-2009 este Şef de Departament.

În matematică, a introdus *gradul de negare al unei axiome ori teoreme* (vezi “geometriile Smarandache care pot fi parţial euclidiene şi parţial neeuclidiene”, 1969, www.gallup.unm.edu/~smarandache/geometries.htm), *multi-structurile* (vezi “structurile Smarandache unde o structura mai slabă conţine insule de structuri mai puternice”) şi *multi-spaţiile* (combinaţii de spaţii heterogene, www.gallup.unm.edu/~smarandache/algebra.htm).

Lucrările sale în Teoria Numerelor s-au bucurat de o anumită popularitate internaţională, deoarece matematicieni români, cât şi străini (din SUA, Canada, Japonia, Brazilia, Franţa, China, Bangladeş, Italia, Bulgaria, Spania, Suedia, Australia, Rusia, Cehia, Olanda, Chile, India, Ungaria) au scris 29 cărţi şi câteva sute de articole, note şi probleme propuse, despre aceste noţiuni. În 1997, la Universitatea din Craiova, s-a organizat Prima Conferinţă Internaţională asupra Noţiunilor de tip Smarandache, în Teoria Numerelor, cu participarea unor cercetători din ţară, dar şi din Suedia, Franţa, Rusia şi Spania.

Din 1970, a început colaborarea la revista şcolii, “Năzuinţe”, apoi la alte periodice româneşti şi străine (vreo 50 ştiinţifice şi peste 100 – literare). Şi-a tradus o parte dintre lucrări în franceză şi engleză, altele i-au fost traduse în spaniolă, portugheză, italiană, esperanto, rusă, sârbă, japoneză şi arabă. Colaborări cu poeme şi piese de teatru, la 42 de antologii româneşti, franceze, italiene, americane, indiene şi coreene.

Prolific autor, co-autor, editor şi co-editor a 150 de cărţi publicate de circa patruzeci de edituri (printre care edituri universitare şi tehnice, edituri profesionale ştiinţifice şi artistice, precum Springer Verlag, Pima College Press, Moorhead State University, Universitatea din Chişinău, ZayuPress, Haiku etc.) – din zece ţări şi în mai multe limbi, şi peste 200 de articole şi note, în matematică (teoria numerelor, geometrie neeuclidiană, logică), fizică, filozofie, literatură (poeme, nuvele, povestiri, un roman, piese de teatru, eseuri, traduceri, interviuri), rebus (careuri, enigmistică) şi artă (experimente în desene, picturi, colaje, fotografii, artă pe computer) – în română, franceză şi engleză, dintre care: *Formule pentru spirit* (debut editorial, 1981, sub pseudonimul Ovidiu Florentin); *Le sens du non-sens, Problemes avec et sans … problèmes!*, Fés, Maroc (1983); *Antichambres/Antipoésies/Bizarreries*, Caën, Franţa (1989); *NonPoems* (poeme de avangardă), Phoenix (1990); *Only Problems, Not Solutions!*, Chicago (1991); *LE PARADOXISME: un Nouveau Mouvement Littéraire*, Bergerac, Franţa (1992); *Dark Snow*, Phoenix (1992); *NonRoman*, Craiova (1993); *MetaIstorie* (trilogie teatrală), Bucureşti (1993), pe care-a tradus-o în engleză sub titlul *A Trilogy in pARadOXisM: avant-garde political dramas* (ZayuPress 2004); *Întâmplări cu Păcală* (piese de teatru pentru copii), *Fugit… Jurnal de lagăr*, Bucureşti (1994); *Collected Papers*, vol. I, II, III, Bucureşti, Chişinău, Oradea (1996, 1997, 2000); *Scrieri Defecte* (proză scurtă), Craiova (1997); *Distihuri Paradoxiste*, *Afinităţi* (traduceri), Norresundby, Danemarca (1998); *Întreabă-mă, să te-ntreb!* (interviuri), Târgovişte (1999); *Outer-Art* (album de artă),

Cântece de Mahala, In seven languages (poeme), Oradea, 2000; *A Unifying Field In Logics. / Neutrosophy. Neutrosophic Probability, Neutrosophic Set, and Neutrosophic Logic*, Rehoboth, SUA (2000). A editat, printre altele, o serie de opt *International Anthologies on Paradoxism* (cuprinzând sute de scriitori de pe glob, 2000-2013).

A propus extinderea probabilităţilor clasice şi imprecise la 'probabilitate neutrosofică' – un vector tridimensional, ale cărui componente sunt submulţimi ale intervalului ne-standard]-0, 1+[.

Din anul 2002, împreună cu Dr. Jean Dezert, de la Office National de Recherches Aeronautiques din Paris, se ocupă de fuziunea informaţiei, extinzând Teoria Dempster-Shafer la o nouă teorie de fuzionare a informaţiei plauzibile şi paradoxiste (numita Teoria Dezert-Smarandache: www.gallup.unm.edu/~smarandache/DSmT.htm). În 2004, creează un algoritm de Unificare a Teoriilor şi Regulilor de Fuziune.

În fizică, a introdus paradoxuri cuantice şi noţiunea de 'nematerie', formată din combinaţii de materie şi antimaterie, ca o a treia formă posibilă de materie – prezentată la Caltech (Conferinţa Anuală din cadrul Societăţii Americane de Fizică, 2010) şi Institutul de Fizică Atomică (Măgurele, 2011).

A emis ipoteza că 'nu există o barieră a vitezei în univers şi se pot construi orice viteze', http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html.

Această ipoteză a fost confirmată, parţial, pe 22 septembrie 2011, la CERN, când s-a demonstrat, experimental, că neutrinii muoni circulă cu o viteză mai mare decât viteza luminii.

Pe baza ipotezei sale, a propus o Teorie Absolută a Relativităţii (1982) – care să nu producă dilatarea timpului sau contractarea spaţiului, sau alte paradoxuri relativistice, care sunt, mai degrabă, ficţiune, decât realitate. Apoi, şi-a extins cercetarea la o diversificare a Parametrizării Teoriei Speciale a Relativităţii: http://fs.gallup.unm.edu/ParameterizedSTR.pdf.

În filozofie, a introdus conceptul de 'neutrosofie', ca o generalizare a dialecticii lui Hegel, care stă la baza cercetărilor sale în matematică şi economie, precum 'logica neutrosofică', 'mulţime neutrosofică', 'probabilitate neutrosofică', 'statistică neutrosofică'.

A generalizat logicile fuzzy, intuitivă, paraconsistentă, multi-valentă şi logica dialetheistă la 'logica neutrosofică' (în *Dictionary of Computing* de Denis Howe); în mod similar, a generalizat mulţimea fuzzy la 'mulţime neutrosofică': www.gallup.unm.edu/~smarandache/neutrosophy.htm.

În literatură şi artă, a fondat, în 1980, curentul de avangardă numit paradoxism, ca un protest împotriva totalitarismului – curent care are mulţi adepţi în lume. Constă în folosirea excesivă, în creaţii, a contradicţiilor, antitezelor, antinomiilor, oximoronilor, paradoxurilor. A introdus 'distihul paradoxist', 'distihul tautologic', 'distihul dual'. Experimente literare a realizat şi în drama sa *Patria de Animale*, unde nu există niciun dialog, iar în *O lume Întoarsă pe Dos*, scenele sunt permutate, dând naştere la un miliard de miliarde de piese de teatru distinct. Piesele lui s-au jucat în România (Teatrul I.D. Sârbu din Petroşani, Teatrul Thespis din Timişoara), Germania (la Karlsruhe) şi Maroc (la Casablanca, unde

Patria de Animale a obţinut Premiul Special al Juriului), v. www.gallup.unm.edu/~smarandache/a/Paradoxism.htm.

În 1993, a efectuat un turneu de prezentare a paradoxismului în Brazilia (Universitatea din Blumenau etc.).

La bibliotecile de la Arizona State University (Tempe) şi University of Texas (Austin) sunt depozitate manuscrise, reviste, cărţi, fotografii, casete, videocasete, privind activitatea sa creativă, în două colecţii speciale, numite *The Florentin Smarandache Papers*.

Invitat să conferenţieze la Universitatea Berkeley (USA, 2003), NASA Langley Research Center (USA, 2004), NATO Advance Study Institute (Bulgaria, 2005), Jadavpur University (India, 2004), Institute of Theoretical and Experimental Biophysics (Rusia, 2005), Bloomsburg University (USA, 1995), University Sekolah Tinggi Informatika & Komputer Malang şi University Kristen Satya Wacana Salatiga (Indonezia, 2006), Universitatea Minufiya Shebin Elkom (Egipt, 2007), Air Force Institute of Technology Wright-Patterson AFB in Dayton, Ohio (USA, 2009), Universitatea din Craiova, Facultatea de Mecanică (România, 2009), Air Force Research Lab şi Griffiss Institute, Rome (USA, 2009), COGIS 2009, Paris şi ENSIETA, Brest (Franţa, 2010), Academia Română, Institutul de Mecanică a Solidelor şi Comisia de Acustică, Bucureşti (România, 2011) etc.

A prezentat lucrări la multe Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei ori a Senzorilor (Australia – 2003, Suedia – 2004, SUA: Philadelphia – 2005, Seattle – 2009, Chicago – 2011, Spania – 2005, Italia – 2006, Belgia – 2007, Canada – 2007, Germania – 2008, Scoţia – 2010). A prezentat

lucrări şi la Conferinţele Internaţionale IEEE GrComp (Georgia State University at Atlanta – 2006, Kaohsiung National University in Taiwan – 2011).

În anul 2011, a primit Premiul "Traian Vuia" al Academiei Române pentru Ştiinţe Tehnice, apoi Doctor Honoris Causa al Academiei DacoRomâne din Bucureşti şi al Universităţii Beijing Jiaotong (BJTU) din China, după ce, în 2010, i s-a acordat prestigioasa Medalie de Aur pentru Ştiinţă de la Academia Telesio-Galilei din Anglia.

Afilieri: membru al Societăţii de Ştiinte Matematice din România; Mathematical Association of America; American Mathematical Society; Academia Oamenilor de Ştiinţă Români; ARA; Poetry Society of America; Uniunea Scriitorilor Români; International Poets Academy (India); La Société Les Amis de la Poésie (Franţa); Association "La Licorne" (Franttţ); Académie Francophone (Franţa); Societatea Română de Haiku; Academy of American Poets; Modern Languages Association (SUA); Centre d'Études et de Recherches Poétiques Aquitaines (Franţa); International Writers and Artist Association (USA); World Union of Free Romanians (Anglia); Free Romanian Writer Association (Franţa); World Academy of Arts and Culture (SUA); Liga Culturală Oltenia; East and West Literary Foundation (SUA); World Poetry Society (India); World Poetry Research Institute (Corea); Societatea Mihai Eminescu (Australia); referent la Zentralblatt für Mathematik (Germania).

A obţinut 16 premii literare, dintre care: Premiul special la proză, Concursul Naţional Marin Preda, Alexandria (1982); International Eminent Poet, Madras, India (1991); Diplôme

d'Honneur en poésie fantaisiste, L'Académie des Lettres et des Arts du Périgord, Franţa (1992); La Médaille d'Argent pour l'ensemble de son oeuvre, Bergerac, Franţa (1992); Grand Prix, 4~ Edizione del Premio Internazionale di Poesia e di Narrativa Goccia di Luna, Bastremoli, Italia (1993); Premiul de Excelenţă al Revistei Haiku, Bucureşti (1997); Best Poet Award of Rio Grande Press, Amarillo, Texas, USA (1998); Premiul revistei "Lumina", pentru eseu şi contribuţii personale, Novi Sad, Iugoslavia (1998); Diploma de Onoare a Societăţii Anton Pann, Rm. Vâlcea (2000); Premiul "Podul lui Traian", la Festivalul Internaţional "Drumuri de spice", Uzdin, Iugoslavia (2000).

A fost nominalizat pentru Premiul Nobel în Literatură, în anul 2011, pentru cele 75 de cărţi literare publicate, http://fs.gallup.unm.edu/2011NobelPrizeInLiterature-nomination.pdf).

A vizitat 40 de ţări, despre care a scris în memoriile sale (v. http://fs.gallup.unm.edu/photo/Globe Trekker.html).

Sute de articole, cărţi şi recenzii s-au scris despre activitatea sa internaţională.

Cărţile sale pot fi descărcate din Biblioteca Digitală de Ştiinţe: http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/eBooks otherformats.htm şi din Biblioteca Digitală de Literatură: www.gallup. unm.edu/~smarandache/eBooksLiterature.htm.

Nominalizarea lui Florentin Smarandache pentru Premiul Nobel pentru literatură

GEO STROE

Academia DacoRomână din Bucureşti, România, l-a nominalizat pe scriitorul avangardist trilingv (română-franceză-engleză) Florentin Smarandache pentru Premiul Nobel pentru Literatură pe anul 2011. Niciun scriitor trilingv nu a primit Premiul Nobel până în prezent.

Florentin Smarandache a publicat 75 de cărţi de literatură scrise în română, franceză sau engleză; unele dintre ele au fost traduse în chineză, rusă, arabă, spaniolă, portugheză, sârbo-croată, etc.

Puteţi descărca multe dintre ele de pe site-ul Universităţii New Mexico (UNM): http://fs.gallup.unm.edu//eBooksLiterature.htm.

Cărţile sale se găsesc şi pe Amazon Kindle, Google Books, Google Scholar, Library of Congress (Washington D. C.) şi în multe biblioteci din lume.

Are o operă vastă şi a abordat toate genurile literare: poezie, proză, teatru, eseuri, traduceri.

El reflectă foarte bine globalismul actual ca scriitor, deoarece a trăit şi a vizitat 40 de ţări, a scris memorii de călătorie şi jurnal, a creat în mai multe stiluri şi despre multe subiecte datorită fundalului său multicultural şi cunoştinţelor enciclopedice în multe domenii. Este şi un poliglot.

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache corespunde Testamentului lui Albert Nobel referitor la "cel mai mare beneficiu

făcut umanităţii”, deoarece paradoxismul, mişcarea literară pe care a iniţiat-o, este acum folosită – prin Teoria Raţionamentului Paradoxist şi Plauzibil Dezert-Smarandache (abreviată DSmT) – în medicină, cibernetică, cercetarea aerospaţială, robotică, logică, filosofie, transdisciplinaritate (interconectând literatura şi ştiinţa, pavând drumul spre noi dezvoltări în literatură).

Paradoxismul este prima avangardă literară din lume care are aplicaţii practice în ştiinţă!

De asemenea, este multitalentat şi, prin înaltele şi variatele sale experimente literare avangardiste, a realizat o operă remarcabilă într-o direcţie ideală, în conformitate cu Testamentul lui Alfred Nobel, în beneficiul umanităţii.

Ca scriitor complet, a scris şi a publicat: poezie, dramă, romane, povestiri, eseuri, jurnale, dar şi articole lingvistice, manuale de matematică şi lucrări de cercetare, programe de calculator, filosofie şi traduceri (din franceză, engleză, spaniolă, portugheză şi italiană în română). El însuşi şi-a tradus unele cărţi din română în franceză şi engleză.

În domeniul umanist, el este tatăl “paradoxismului” în literatură, care este o mişcare de avangardă, bazată pe folosirea excesivă a antitezelor, oximoroanelor, contradicţiilor, paradoxurilor în creaţii, pornit de el în 1980 în România, ca protest antidictatorial. A publicat cinci Antologii Paradoxiste Internaționale, la care au contribuit sute de scriitori din întreaga lume (http://fs.gallup.unm.edu//a/Paradoxism.htm).

În tiparul sau în legătură cu paradoxismul el a introdus:

- Noi tipuri de poezie cu formă fixă, precum: Distihul Paradoxist, Distihul Tautologic, Distihul Dualist,

Terţianul Paradoxist, Terţianul Tautologic, Catrenul Paradoxist, Catrenul Tautologic, Poemul Fractal, Non-Poemele şi alte experimente poetice avan-gardiste dincolo de limitele poeziei în "Encyclo-poetria (Totul este Poezie şi Nimic nu este Poezie)";

- Noi tipuri de povestire, precum: Povestirea Silogistică, Povestirea Circulară ("Poveste Infinită", 1997);
- Noi tipuri de dramă, precum: Drama Neutrosofică, Drama Sofistică, Drama Combinatorică (o dramă ale cărei scene sunt permutate şi combinate în atât de multe moduri încât produc peste un miliard de miliarde de diferite drame! ("Upside-Down World" / "O lume întoarsă pe dos", 1993);
- Noi genuri science fiction în proză, precum: science fiction de tehnologie informatică: "Inform Technology", 2008; science fiction politic: "Inter-national Fonfoism (Manual of Therrory)"; science fiction militar: "The Art of antiWAR / para-doxistINSTRUCTION Notebooks of Captain Gook (or Kook)", 2008; science fiction de afaceri şi finanţe: "Reproduction's disOrganization", 2009; science fiction psihologic: "Textbook of Psychun-logy (MASTER DECREE Thesis)", 2009; science fiction educaţional: "Treatise of Parapedagogy (PhD Dissentation)", 2009.

Aceste cărţi pot fi descărcate de pe site-ul:
http://fs.gallup.unm.edu//eBooks-otherformats.htm.

Florentin Smarandache a propus o serie de experimente lingvistico-literare în volumele: "Florentin's Lexicon" (2008), interpretând, în sens contrar, clişeele de limbă, omonimele etc. ["Dacă ceva poate să o ia razna, pasează-l altcuiva (Florentin's Laws / Legile lui Florentin)"; "Dictatorul a ridicat starea de urgenţă cu o macara (Florentin's Clichés / Clişeele lui Florentin)"; "Trimite-mi un e-male (Florentin's Homonyms / Omonimele lui Florentin)" etc.].

De asemenea, a realizat o combinaţie de poezie foarte scurtă, artă şi ştiinţă în volumele "Lyriphoto(n)s / At Mind's Infinite Speed" (2009), and "Aph(l)orisms in Unistiches" (2008).

Un alt experiment literar este cartea sa olografă (carte publicată cu scris de mână integral!): "oUTER-aRT, Vol. 5", 2006: http://fs.gallup.unm.edu//Outer-Art5.pdf.

Drama sa antidictatorială, "Ţara animalelor", piesă fără cuvinte, a fost reprezentată la Festivalul Internaţional al Teatrelor Studenţeşti, Casablanca (Morocco), 1-21 Septembrie, 1995, a fost pusă în scenă de trei ori de către Teatrul Thespis (producător: Diogene V. Bihoi) şi a primit Premiul Special al Juriului; a fost de asemenea pusă în scenă la Karlsruhe (Germany), 29 Septembrie, 1995.

Piesa sa pentru copii, "Păcală, Ursul şi Balaurul" [Trickster, the Bear, and the Dragon], s-a jucat la Teatrul Naţional Dramatic <I.D.Sîrbu>, director: Dumitru Velea, la Petroşani, România, în septembrie 1997; v. şi http://fs.gallup.unm.edu//a/theatre.htm.

A mai realizat artă electronică (folosind programe de computer), artă experimentală (outer-art), şi a pledat pentru

Unificarea Teoriilor despre Artă (http://fs.gallup.unm.edu//a/oUTER-aRT.htm); a publicat 10 albume de artă.

În afară de literatură şi artă, este un om de ştiinţă bine-cunoscut, care a publicat peste 70 de cărţi în matematică, fizică, filosofie şi inginerie.

Florentin Smarandache s-a născut pe 10 decembrie (1954), chiar la aniversarea lui Alfred Nobel şi, de asemenea, data ceremoniei.

Pentru mai multe informaţii despre activitatea sa, citiţi cartea lui I. Soare, intitulată "Paradoxism and postmodernism in Florentin Smarandache's Creation", la: http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.pdf, şi cartea lui Titu Popescu, "Aesthetics of Paradoxism" la http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/Aesthetics.pdf.

Este membru al International Writers Association, al Romanian Academy of Sciences şi al Modern Language Association (USA).

Florentin Smarandache a colaborat la peste 150 de reviste literare din lume, în diferite limbi (pe lângă aproximativ 200 de lucrări şi note publicate în domeniul matematicii şi colaborări la peste 70 de reviste ştiinţifice din lume).

Cele mai notabile cărţi literare:

– în română:

a) teatru: "MetaIstorie" (trilogie), "Întâmplări cu Păcală" (trilogie pentru copii);

b) roman: "NonRoman"; tradus de autor sub titlul "NonNovel" (2009),

c) poezie: "Cântece de Mahala" (cântece ţigăneşti şi sub-urbane), "Emigrant la Infinit", "Distihuri Paradoxiste" ;

– în franceză, poezie : “Le Sens du Non-Sens”, “Anti-chambres / Antipoésies / Bizarreries”, “Le Paradoxisme : un Nouveau Mouvement Littéraire” ;

– în engleză, poezie: “Dark Snow”, “NonPoetry”, “Exist Împotriva Mea / I Exist Against Myself” (bilingv: Română-Engleză).

Este, de asemenea, foarte activ în presa literară a exilului românesc.

Cronici despre activitatea sa literară au fost publicate în România, SUA, Canada, Franţa, Belgia, Germania, Italia, Japonia, India, Anglia, Israel, Brazilia, Moldova, Yugoslavia, Australia, Danemarca.

Este pionier în experimentarea legăturilor dintre literatură şi ştiinţă, în inventarea a noi termeni literari şi în influenţarea multor poeţi din diferite ţări. A făcut de asemenea lucrări de cercetare matematică şi statistică asupra poeziei. Opera sa este de interes actual.

Opera sa se deschide în beneficiul viitorilor scriitori, lingvişti şi oameni de ştiinţă, prin îmbogăţirea domeniului literar cu noi noţiuni introduse nu numai în poezie, dramă, roman, dar şi în filosofie (introducând termenul de “neutrosofie” – o generalizare a dialecticii lui Hegel), şi, desigur, în ştiinţă (extension of fuzzy set and logic to neutrosophic set and logic respectively – cu aplicaţii în fizica cuantică şi inteligenţa artificial); este interesat de literatura creată cu ajutorul computerelor, de asemenea.

Dr. Smarandache are o bogată biografie, de asemenea. Viaţa sa este o poezie (trăind într-un lagăr de refugiaţi politici din Turcia timp de doi ani, apoi în exil în SUA, mutându-se de

multe ori, făcând tot felul de munci: de la îngrijitor necalificat, muncitor în construcţii, zugrav în fabrică, tăietor de piatră, ghid turistic, până la inginer de software şi, în final, profesor universitar), cu experienţă de predare internaţională în multe ţări: România, Moroc, Turcia, SUA, pe patru continente, învăţând şi scriind în multe limbi. Apoi, călătorind mult (peste 40 de ţări vizitate), el şi-a scris memoriile de călătorie ("Frate cu meridianele şi paralelele", Vol. 1-5). Experienţa sa dură l-a făcut un luptător permanent.

Florentin Smarandache este unul dintre cei mai cunoscuți scriitor români în afara ţării natale. Activităţile sale literare şi ştiinţifice sunt impresionante. Peste 3.000 de pagini de jurnal nepublicate (datorate călătoriei şi traiului în jurul lumii, dornic să ştie şi să întâlnească oameni şi să studieze diferite culturi).

La Arizona State University, Hayden Library, în Tempe, Arizona, există o mare colecţie specială numită "The Florentin Smarandache Papers" (care are mai mult de 30 de picioare liniare / linear feet) cu cărţi, reviste, manuscrise, documente, CD-uri, DVD-uri, benzi video realizate de el sau despre opera sa. Altă colecţie specială "The Florentin Smarandache Papers" se află la The University of Texas, la Austin, Archives of American Mathematics (în cadrul Centrului American de Istorie).

A devenit foarte popular: peste 3.000.000 de persoane pe an, din aproximativ 110 ţări, citesc şi descarcă cărţile sale în format electronic; multe dintre cărţile sale au mii de accesări pe lună, conform statisticilor electronice oficiale ale web site-ului UNM.

Fizicianul care l-a contrazis pe Einstein

FLORIN GRIERAȘU

Deşi este un cercetător apreciat la nivel internaţional, în România este mai puţin cunoscut. A plecat din ţară în 1988 şi a trăit în Turcia până în 1990, ca refugiat, până a reuşit să obţină viză pentru Statele Unite. „Este un matematician foarte talentat. A fost nevoit să fugă din România pentru că a îndrăznit să trimită un articol ştiinţific la Societatea Americană de Matematică, în timpul comunismului. Pentru asta, nu i-au mai dat post în Craiova şi l-au trimis la o şcoală de ţară”, povesteşte profesorul Mircea Şelariu, de la Universitatea Politehnică din Timişoara. În Turcia, Smarandache a lucrat la şlefuit marmura, la încărcat roabe şi apoi ca şofer, dar a continuat să ţină legătura cu Institutul Cultural Francez, instituţie care îi facilita accesul la cărţi şi întâlniri cu personalităţi. Înainte de a părăsi România, şi-a ascuns câteva dintre lucrări într-o cutie de metal, pe care a îngropat-o în via părinţilor săi, lângă un piersic. S-a întors în ţară la patru ani după Revoluţie şi a recuperat aceste lucrări. Acum scrie în română, franceză, engleză şi publică în Franţa, Canada şi SUA.

În CV-ul său postat pe internet scrie că îl obsedează poezia încă din liceu, că iubeşte adevărul şi frumosul universal, că îi plac Kant, muzica clasică, Urmuz, Tzara, Ionesco, Kafka, Joyce şi „Universitatea Craiova”. Pe contul său de Facebook, la categoria citate favorite, apare dictonul: „Totul e posibil, chiar şi imposibilul”. Până acum, profesorul ne-a demonstrat că „totul e posibil”.

Florentin Smarandache a absolvit Facultatea de Ştiinţe, secţia informatică, a Universităţii din Craiova (1975-1979), ca şef de promoţie; a obţinut apoi doctoratul în matematică (Teoria Numerelor) la Universitatea de Stat din Chişinău (1995-1997). În Statele Unite, a urmat studii de perfecţionare în matematică, informatică si educaţie la Arizona State University (Tempe, 1991), Pima Community College (Tucson, 1995), University of Phoenix (Tucson, 1996); a obţinut şi un Masterat în Informatică; studii postdoctorale la New Mexico StateUniversity (Las Cruces, 1998), University of New Mexico (1998, 1999), National Science Foundation (Chautauqua Program, University of Texas, Austin, 1999) şi Los Alamos National Laboratory (Educational Networking Support Program, Gallup, 1999).

În 2011, grupul de fizicieni din 13 ţări (Belgia, Bulgaria, Coreea de Sud, Croaţia, Elveţia, Franţa, Germania, Israel, Italia, Japonia, Rusia, Tunisia şi Turcia), care lucrează la un experiment asupra particulelor elementare neutrino în celebrul laborator din Geneva al Organizaţiei Europene pentru Cercetare Nucleară, a publicat un articol senzaţional, dar a trecut sub tăcere faptul că rezultatul acestor cercetări confirmă ipoteza unui om de ştiinţă român, originar din Vâlcea!

În 23 septembrie 2011, echipa de cercetători a „Experimentului OPERA", care se ocupă cu studierea particulelor neutrino la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare), a publicat la secţiunea de fizică experimentală a site-ului arXiv.org, un articol în care se anunţa o descoperire ştiinţifică de senzaţie: au fost detectate

particule neutrino care se deplasează cu o viteză mai mare decât viteza luminii, ceea ce contrazice Teoria Relativităţii Restrânse, lansată de Albert Einstein în anul 1905, conform căreia viteza luminii este viteza limită în Univers.

Deşi era o ştire de mare impact, articolul a fost prudent, nu facea interpretări teoretice sau fenomenologice ale acestei constatări experimentale, ci afirma doar că importanta semnificaţie a acestui rezultat determină echipa să-şi continue studiile pentru a detecta eventuale efecte sistematice care ar putea explica această anomalie a depăşirii vitezei luminii.

Experimentul a constat în măsurarea timpului în care un fascicul de neutrini (particule elementare fără sarcină electrică, cu masă mică, fără interacţiune cu materia, pe care o străbat ca şi cum ar trece prin vid) a parcurs prin scoarţa terestră o traiectorie liniară de 731.278 m (cu o eroare de maxim 0,20 m) dintre laboratoarele subterane CERN din Geneva (Elveţia) şi Laboratorul Naţional Gran Sasso (Italia). În anii 2009, 2010 şi 2011, s-au făcut numeroase experimente cu fascicule de neutrini de diverse energii, în care detectorul OPERA din Gran Sasso a înregistrat 16.111 neutrini care fuseseră emişi de sursa din Geneva. În baza timpului de parcurgere a traiectoriei, măsurat cu un sistem de cronometrare foarte complicat, a rezultat din calculele efectuate că neutrinii s-au deplasat mai repede decât lumina care ar fi parcurs aceeaşi distanţă în vid: timpul de parcurgere a traseului de către neutrini a fost mai mic cu circa 60 de nanosecunde (nanosecunda este o miliardime dintr-o secundă). Cum viteza luminii în vid este de 299.792.450 m,

înseamnă că neutrinii s-au deplasat cu o viteză mai mare cu 599,58 m/s decât cea a luminii.

Cercetătorii ne asigură de marea precizie a acestor determinări (erorile de măsurare sunt foarte, foarte mici), dar cum diferenţa atât de mică dintre viteza neutrinilor şi cea a luminii, de numai circa 600 m/s, poate naşte îndoieli, ei au promis că vor relua cercetările.

În lumea selectă a fizicienilor, era însă cunoscută, dar şi combătută, ceea ce se numeşte în literatura de specialitate „Ipoteza Smarandache", conform căreia nu există viteză limită în Univers. Ipoteza a fost publicată în revista „Bulletin of Pure and Applied Sciences", Delhi, India, Vol. 17D (Physics), No. 1, p. 61, 1998, a fost inclusă în „The Encyclopedia of Physics" (Enciclopedia de fizică, în format electronic), de Eric W. Weisstein, de pe site-ul american http://scienceworld.wolfram.com/physics, dar este criticată ca fiind contrară teoriei şi experienţei.

Autorul acestei ipoteze este vâlceanul Florentin Smarandache, născut la Bălceşti, în anul 1954, absolvent al Liceului Pedagogic Râmnicu Vâlcea, şef de promoţie al Facultăţii de Matematică a Universităţii din Craiova, acum cu cetăţenie dublă, română şi americană, profesor universitar doctor la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din Gallup, statul New Mexico, SUA.

După apariţia articolului „Măsurarea vitezei neutrinilor cu detectorul OPERA în fascicolul de neutrin, cu traseul liniar Geneva-Gran Sasso", un colaborator craiovean al lui Florentin Smarandache, prof. Ion Pătraşcu, de la Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti" din Craiova, a publicat, la 26 septembrie 2011,

în varianta electronică a revistei săptămânale americane „Science News”, articolul „Un cercetător român a dedus existenţa particulelor cu viteze supraluminale descoperite recent la CERN”, în care a interpretat rezultatele acestui experiment ca o confirmare a „Ipotezei Smarandache”.

Pentru opinia publică, acest articol a fost chiar mai de senzaţie decât cel al cercetătorilor de la CERN, care, în mod deliberat, s-au ferit de această interpretare (deşi „Ipoteza Smarandache” fusese postată de autor chiar pe site-ul CERN), aşa că această nouă ştire (confirmarea „Ipotezei Smarandache”) s-a răspândit în lume cu viteza luminii, în presa electronică şi în reţelele electronice de socializare, fiind susţinută sau combătută cu ardoare (mai ales în Occident).

Consolidată de cei 106 ani de existenţă în conştiinţa ştiinţifică mondială, teoria lui Einstein a vitezei limită din Univers este greu de depăşit, deoarece a devenit pentru unii savanţi o „barieră de gândire”, dacă facem un joc de cuvinte, pornind de la conceptul „barieră de viteză”, creat de teoria susmenţionată.

Multor fizicieni li se pare că Smarandache, fiind matematician, este un „fizician amator” cu pretenţii prea mari în rescrierea legilor fizicii, încălcând ceea am putea numi „physics correctness” (corectitudine în fizică, o expresie pe care am creat-o prin pastişarea sintagmei „political correctness”– corectitudine politică, foarte în vogă în Occident).

Cercetătorul Florentin Smarandache este autorul, coautorul, editorul şi co-editorul a 139 de cărţi şi a peste 175 lucrări ştiinţifice.

Spirit renascentist şi cuprinzător, Florentin Smarandache face cercetări în domenii de o diversitate ameţitoare pentru un om obişnuit: matematică (teoria numerelor, statistică, geometrie non-Euclidiană), computere (inteligenţă artificială, fuziunea informaţiei), fizică (fizica cuantică, fizica particulelor), economie (economie culturală, teoria polyemporium), filosofie (neutrosofie –o generalizare a dialecticii, logica neutrosofică – o generalizare a logicii fuzzy intuiţioniste), literatură (poezie, proză, roman, eseuri, nuvele, drame, teatru pentru copii, traduceri), artă (desene experimentale, colaje, pictură de avangardă).

Cărţile sale pot fi găsite în Library of Congress (Washington D. C.), şi în multe biblioteci din lume. În baza internaţională de date ştiintifice menţinută de Universitatea Cornell, Florentin Smarandache are circa 140 de lucrări ştiinţifice.

Este, împreună cu Dr. J. Dezert din Franţa, creatorul Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei (matematică aplicată) – teorie cunoscută pe plan internaţional şi folosită în robotică, medicină, armată, cibernetică.

În fiecare an, începand din 2003, el este invitat să prezinte conferinţe şi lucrări ştiinţifice despre acest subiect, la Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei (Australia – 2003; Suedia – 2004; SUA – 2005, 2009; Italia – 2006; Canada – 2007; Germania – 2008; sau la Seminarele de Apărare Militară „Marcus Evans”, Spania – 2006; Belgia – 2007; sau la alte Universităţi, e.g. Indonezia – 2006).

În China, au fost organizate, patru ani la rând (2005, 2006, 2007 şi 2008), conferinţe care poartă semnătura sa, susţinute

şi prezentate în faţa întregii lumi: „International Conferences on Number Theory and Smarandache Problems”.

Doctorul Zhang Wenpeng şi studenţii săi de la Universitatea de Nordvest din Xi'an, China, au editat un jurnal internaţional numit „Scientia Magna” în care au fost publicate mai multe lucrări despre noţiunile Smarandache din teoria numerelor.

Anunţuri despre acestea au fost incluse în jurnalul „Notices of the American Mathematical Society”.

„Ipoteza Smarandache” se enunţă astfel:

> Să presupunem că un proces fizic produce o pereche de particule complementare (în engleză, *entangled particles*) A şi B (având caracteristici opuse sau complementare), care se deplasează în direcţii opuse şi, când ele sunt la distanţă de miliarde de mile una de alta, măsurăm particula A; deoarece particula B este opusă, actul de a măsura particula A în mod instantaneu ne spune caracteristicile particulei B; deci, informaţiile au circulat într-un fel sau altul între A şi B cu o viteză mai mare decât viteza luminii; prin urmare, se poate extinde Paradoxul Einstein-Podolsky-Rosen şi Inecuaţiile lui Bell, şi se poate afirma că viteza luminii nu este o barieră a vitezelor în univers; chiar mai mult, se pot construi orice viteze, chiar viteze mai mari decât viteza luminii (c), prin măsurarea particulei A la intervale variate de timp; de asemenea, informaţia de la particula A la particula B se transmite instantaneu (deci, nu există o barieră a vitezei în univers).

Deşi fenomenele privind viteze mai mari decât viteza luminii vin în contradicţie cu Teoria Specială a Relativităţii (1905) a lui Einstein, care previne transmiterea de informaţie, energie sau masă (reală) la viteză superioară lui c, Smarandache (1972) a considerat că fenomenele supraluminale nu violează principiul cauzalităţii, nici nu produc călătorii în timp, şi nici nu este necesară energie infinită pentru ca o particulă să circule cu viteză mai mare decât viteza luminii.

Aşadar, un prim experiment, intitulat OPERA, după numele detectorului de neutrini, a confirmat o curajoasă ipoteză ştiinţifică a unui român – vâlceanul Florentin Smarandache.

Mănuşa a fost aruncată fizicienilor mapamondului chiar de către cel mai prestigios şi cel mai mare laborator de cercetare ştiinţifică de acest gen din Lume şi, metaforic, putem spune că Smarandache i-a dat „şah” lui Einstein.

Urmează să vedem dacă viitoare cercetări ale CERN vor confirma acest rezultat şi, mai cu seamă, dacă rezultatul va fi confirmat şi de cercetări ale altor laboratoare, independente de acesta, unul dintre ele existând chiar în SUA.

Vor profita americanii de laboratorul lor performant pentru a demonstra că „americanul” Smarandache l-a făcut „mat” pe Einstein sau partizanii teoriei acestuia vor fi mai puternici şi vor impune alocarea resurselor laboratorului în alte scopuri?

Credem că va fi importantă poziţia pe care o va adopta în această privinţă Societatea Americană de Fizică, organizaţie neguvernamentală creată în anul 1899, care are 48.000 de membri şi dispune de multe reviste ştiinţifice influente, dar şi mai importantă va fi poziţia Institutului American de Fizică,

organizaţie neguvernamentală înfiinţată în anul 1931, compusă din mai multe societăţi (inclusiv Societatea Americană de Fizică), cu 135.000 de membri şi cu mai multe reviste ştiinţifice prestigioase.

Reamintim cititorilor noştri că Florentin Smarandache, utilizând Neutrosofia, a introdus în anul 2004 un alt concept revoluţionar în fizică, „nemateria” (ca un „neutru” între „materie” şi „antimaterie”), formată dintr-un amestec de particule şi antiparticule (electroni, protoni, neutroni, antielectroni, antiprotoni şi antineutroni). Acest concept a fost confirmat atât teoretic, în anul 2007, prin utilizarea de către cercetători a aparatului matematic din Teoria Cuantică a Câmpului, care au condus la concluzia existenţei unor particule neconforme modelului standard al particulelor, excepţiile fiind numite de ei „neparticule”, cât şi experimental, în perioada 1970-1975, prin experienţe la Brookhaven National Laboratory (SUA) şi CERN (Elveţia), în care s-a constatat existenţa unor atomi care conţineau în nucleul lor protoni şi antiprotoni, iar alţi atomi conţineau antiprotoni şi neutroni (cercetările au fost abandonate, din lipsa unei baze teoretice!). La sesiunea anuală de comunicări ştiinţifice din anul 2010 a Filialei California-Nevada a Societăţii Americane de Fizică, Florentin Smarandache a prezentat lucrarea ştiinţifică intitulată „Legătura dintre «neparticulă» şi «nematerie»“, scrisă împreună cu Ervin Goldfain, evreu din Iaşi, emigrat în anul 1985 în SUA, fizician la Welch Allyn Inc., Centrul de Excelenţă în Fotonică, din Skaneateles Falls, statul New York.

Dacă, în acest mod, Societatea Americană de Fizică a acceptat, în mod implicit, conceptul de „nematerie”, va accepta, în baza „Experimentului OPERA”, în mod explicit, „Ipoteza Smarandache”?

După 22 septembrie 2011, când cercetătorii de la CERN au realizat primul experiment, denumit OPERA, cu particule de neutrini care depaşeau viteza luminii, presa românească a relatat printre altele şi despre românul care l-a contrazis pe Einstein. Experimentul supraluminal a fost repetat şi în noiembrie, acelaşi an, la CERN, cu acelaşi success, validând iarăşi, parţial, ipoteza supraluminală a cercetătorului român. Pe 22 februarie 2012, însă, purtătorul de cuvânt de la CERN, James Gillies, a declarat că e posibil ca rezultatele celor două experimente să fie puse la îndoială, din cauza unui cablu care ar fi putut fi... stricat! Se ascunde faptul că, în anul 2005, mai avusese loc un experiment supraluminal, numit MINOS, efectuat de către Laboratorul Fermilab din Chicago, dar fizicienii participanţi în acest experiment au declarat că instrumentele lor de măsurare nu ar fi prezentat o acurateţe suficientă pentru a valida rezultatul. Românul care l-a contrazis pe Einstein este profesorul Florentin Smarandache de la Universitatea New Mexico, care publicase în anul 1972 o ipoteză, pretinzând că nu există barieră a vitezei în univers şi că se pot construi viteze arbitrare de la zero la infinit. Ipoteza Smarandache ete, bineînţeles, repudiată în Enciclopedia de Fizică (vezi http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html), deoarece nu-s bine văzute criticile la adresa curentului principal din ştiinţa mondială. S-a scris puţin în presa românească despre cartea sa „Absolute Theory of

Relativity & Parameterized Special Theory of Relativity & Noninertial Multirelativity" [Teoria Absolută a Relativităţii & Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii & Multirelativitatea Neinerţială], (http://fs.gallup.unm.edu/ParameterizedSTR.pdf), unde autorul îl contrazice mai departe pe Einstein. În această carte, pe lângă infirmarea postulatului einsteinian al vitezei luminii, autorul construieşte, prin calcule matematice simple, o Teorie Absolută a Relativităţii (TAR). În vreme ce Einstein postulase că spaţiul şi timpul sunt relative, Smarandache propune inversul: că spaţiul şi timpul sunt absolute (de aceea teoria sa, se numeşte Absolută), în sensul lui Galilei şi Newton, dar viteza luminii nu este ultimă în univers.Teoria Absolută a Relativităţii este realistă, construită în spaţiul Euclidian, şi care nu produce dilatare a timpului, contractare a spaţiului, simultaneitate relativistă şi nici paradoxuri relativiste precum Teoria Specială a Relativităţii a lui Einstein. Smarandache consideră că Relativitatea lui Einstein este valabilă într-un spaţiu imaginar, nu real, iar adunarea relativistă de viteze este ireală. El propune o adunare vectorială a vitezelor, care permite şi viteze supraluminale. De asemenea, afirmă că dilatarea timpului, contractarea spaţiului şi simultaneitatea relativistă ale lui Einstein sunt *science fiction*, nu realităţi, iar paradoxurile relativiste denotă foarte bine inconsistenţa Teoriei Speciale a Relativităţii. Tot aici, refăcând experimentul lui Einstein cu ceasuri atomice, autorul a considerat cazul cel mai general, când nu se cunoaşte nici dacă spaţiul şi timpul sunt relative sau absolute, şi nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu în univers. În felul acesta, Dr. Smarandache a obţinut Teoria

Specială Parametrizată a Relativităţii (TSPR), care generalizează atât TSR cât şi TAR, dar creează şi alte tipuri de Relativităţi care însă trebuiesc verificate practic. Apoi, trece de la viteze constante la acceleraţii constante şi, în final, propune spre cercetare Multirelativitatea Neinerţială.

CERN, cel mai mare laborator de fizică din lume, a relevat că anumite particule pot călători aparent mai repede decât viteza luminii, o ipoteză care zguduie din temelii fundamentele pe care se bazează cercetările fizice de la Einstein încoace. Antonio Ereditano, liderul experimentului “Opera” de la laboratorul elveţian, a anunţat că, în cadrul experimentului, raze de neutroni au călătorit pe o distanţă de 730 de kilometri de la Cern, în Elveţia, la Gran Sasso, în Italia cu circa 60 de nanosecunde (o nanosecundă este a miliarda parte dintr-o secundă) mai repede decât viteza luminii (300.000 de km pe secundă). Diferenţa de doar 0,01% reprezintă un punct de cotitură în cercetarea vitezelor superluminice. Teoriile actuale ale fizicii stipulează că viteza luminii este limita absolută care nu poate fi depăşită decât prin implicarea unor factori externi.

Rămâne de văzut ce se va întâmpla în anii următori, dar se pare că fizica se află la răspântie, iar vâlceanul Florentin Smarandache a trasat fizicienilor două “pârtii”, prin cele două idei revoluţionare ale sale: 1) nu există viteză limită în Univers; 2) există şi a treia formă a materiei, pe care el a denumit-o “nematerie” (formată din “materie” şi “antimaterie”).

FAŢETELE PARADOXULUI

„Nonsensul meu are sens, iar paradoxurile mele nu sunt paradoxuri, sunt adevăruri sub alt unghi de vedere.”
(Florentin Smarandache)

De la paradox la paradoxism

TITU POPESCU

În estetică, paradoxul înseamnă rezolvarea aparentă a unei situaţii enigmatice (proces din care rezultă mulţumirea unei destinderi), agentul emoţional fiind neprevăzutul, neaşteptatul (care generează o nelinişte şi o nouă tensiune). Deci, paradoxul este simultan concluzie şi provocare constând într-o concomitenţă a contrariilor, care-i dă adevărata specificitate. Paradoxul este de natura unui nucleu exploziv rezultând din fuziunea dintre satisfacţie şi inchietudine. Prima stare, de o clipă, decurge din aparenţa a ceva cu sens şi convingător, a doua, imediată, este sesizarea a ceva ascuns şi absurd. Ceea ce se ascundea sub nivelul acceptării logice, sare brusc în zona importantă şi forţează a fi recunoscută. El pare că este o greşeală, dar nu atât de mare ca să ne alarmeze şi nici atât de evidentă să ne inhibe. E un mecanism de excepţie în gândire, care va fi acceptat prin complicitatea unei toleranţe simpatetice. Comportamentul estetic al paradoxului se caracterizează prin autosuspendarea absurdităţii. În tabloul de distribuţie a elementelor specifice, el intră la categoria neantizării înţepenirii în convenţional (alături de comic, ridicol, grotesc, absurd).

Deşi este o veche construcţie a filozofiei şi un obiect de studiu pentru logică, paradoxul a rămas un sofism insolubil, o apropiere indemonstrabilă, o contradicţie inextricabilă. Eugen Simion făcuse observaţia că umbra paradoxului este fertilă pentru literatură: “toate acele texte au înflorit în preajma

marilor enigme ale logicii şi care prin fineţea speculaţiei incită spiritul nostru”. El include în *paradoxul semiotic* comedia de limbaj, teatrul “în doi peri”, literatura “care suceşte limba”, în general tot ce ţine de acea “logică nelogică” pe care o remarcase Al. Macedonski.

Istoricul literar justifică tensiunea literară a paradoxului printr-o relaţie estetică: “arta este prin natura ei paradoxală, pentru că ea foloseşte o ficţiune (o minciună) ca să spună adevărul”. O metaforă este un *paradox* concret deoarece “încearcă să înfrângă o limită a gândirii şi să pacifice universurile ostile”. Cât priveşte discursul liric modern, acesta “este prin esenţă antinomic, incoerent cu premeditare, bizar şi obscur”. Categoriile negative intră în armonia tensiunilor disonante şi numai poezia poate să dea o expresie acceptabilă aporiilor gândirii (pe baza logicii terţului acceptat). Intrarea şi ieşirea din castelul paradoxului se poate face numai prin mijlocirea paradoxului artei!

Non-intenţionalitatea aduce cu sine eliberarea, iar impul-surile anarhice sunt reconsiderate: indiferenţa la formă, deri-tualizarea frumosului, abolirea ierarhiilor, insuficienţa raţiunii. Se deschide astfel drum unei noi tensiuni dramatice, în măsură să alimenteze reacţii ridicate (recompensând astfel vivacitatea novatoare a avangardei, negată în spiritul ei de o bună parte a ceea ce a urmat: “arta a dovedit nu numai că este, ca de regulă în istorie, neputincioasă să îmblânzească Demonul puterii, ci şi că este în stare să o slujească profitabil şi cu devotament” (Eugen Negrici).

Autonomizarea şi investirea estetică a paradoxului se numeşte *paradoxism.*

În monografia pe care i-a consacrat-o, Solomon Marcus sublinia enorma însemnătate modernă, în cunoaşterea ştiinţifică, în filosofie şi în artă a paradoxului (gr. *para* – contra, *doxa* – opinie): "paradoxul este rezultatul suprapunerii confuziei sau identificării a două planuri distincte ale realităţii, ale limbajului, ale gândirii sau ale comportamentului"). Dacă un paradox constă în simultaneitatea contradictorie a două enunţuri, atunci depăşirea impasului se poate face recurgându-se la un limbaj mai bogat în resurse decât cel al sistemului formal considerat. În logică, paradoxul atacă zona inexplicabilului, în artă – pe cea a inexprimabilului.

Formal, paradoxul contrariază semantica ("paradoxul ia deci naştere din nerespectarea unor restricţii combinatorii ale diferitelor părţi ale unui enunţ"). Dar, dacă limbajele ştiinţifice se înarmează cu precauţii pentru a evita contaminarea dintre planuri distincte (generatoare de non-sensuri, confuzii), literatura mizează tocmai pe manifestările "dezordonate" ale limbajului: amalgamarea sensurilor produce umorul, "alunecarea" sensurilor capătă o funcţie ironică, trecerea neaşteptată de la sensul figurat la sensul direct al cuvintelor neutralizează deosebirea dintre literatură şi spectacol (funcţie foarte importantă în dramaturgia modernă), coborârea din planul solemn în cel vulgar este ridiculizantă, suprapunerea ficţiunii cu absurdul înfăptuieşte burlescul, travestirea subită a unui raport de echivalenţă într-unul de opoziţie nedumereşte şi ilarizează.

Paradoxul vine să contrazică obişnuinţele noastre senzoriale şi perceptive, sprijinindu-se, în schimb, pe o semantică a infinitului şi a vitezelor mari. Paradoxul actualizează

negativul şi absenţa, interogând străfunduri şi relevând duplicitatea psihismelor tenebroase, creând un fel de întuneric vizibil. El este curtea adevărurilor crepusculare şi instanţa de fond a reputaţiilor (Sartre spunea acelaşi lucru: "conştiinţa nu este ceea ce este, ci ceea ce nu este").

În paradox, puţinul este mult şi multul poate să fie nimic sau puţinul este destul şi nespusul este elocvenţă. Excepţionalul se suprapune normalului, performanţa – derizoriului. Paradoxul este loial oricărui act de sabotare a comunicării lineare. "Utilizarea paradoxului – preciza Solomon Marcus – este fundamental terapeutică". Deci, efectul lui de perplexitate este nu numai un prim semnal, de identificare, ci şi considerarea lui ca un moment de criză a comunicării, ca o insuficienţă a limbajului, ceea ce ţine de o gândire infirmată. Paradoxul amalgamează două nivele distincte ale cunoaşterii şi, prin calităţile astfel dobândite, se afirmă ca "inima oricărei gândiri creatoare" ("în artă şi literatură, manipularea adecvată a paradoxurilor este esenţială"). În virtutea referenţialităţii lui deschise, paradoxul înglobează chiar lectura în structura operei literare – ceea ce devine important pentru paradoxism. Situaţia dilematică provocată de paradox este prospectivă: ea incită la un nou efort de gândire şi imaginare, presupune invocarea de noi argumente, pentru decizia opţională între alternativele oferite.

Solomon Marcus a circumscris aria de manifestare a paradoxurilor la "limbajele închise din punct de vedere metalingvistic"; or, urmând această teoremă, paradoxismul ar ieşi tocmai din câmpul de acţiune al elementului său de bază,

fiindcă paradoxismul omologhează chiar disponibilităţile metalingvistice ale comunicării. După cum se vede, în teoria paradoxurilor sărim mereu dintr-un paradox în altul...

În sfera de competenţă a paradoxului se încadrează şi *logica contradictoriului* stabilită de Stéphane Lupasco. Tensiunea dintre organizări diferite (undă şi particulă, continuitate şi discontinuitate) exprimă conflictul dintre energii antagoniste. Trecerea de la *potenţial* la *actual* înseamnă că o forţă are câştig de cauză, fără însă a fi posibilă o *actualizare totală* sau o *potenţializare totală*. Conflictul generic, după Lupasco, este cel dintre *forţele omogenizate şi forţele eterogenizate.* Antagonismul *omogen-eterogen* trebuie asociat antagonismului *actual-potenţial* şi pus în lumina modernă a viziunii antinomice a dinamismelor. Unitatea este echilibrarea unei oponenţe dramatice. Unitatea este concomitenţa lui *A* şi *non A* (ceea ce revoluţionează principiul tradiţional al necontradicţiei) – expresie definitorie pentru paradox. Stéphan Lupasco a demonstrat astfel fundamentul ştiinţific al paradoxului (tensiune între tendinţe care, opunându-se, se condiţionează şi se presupun). În viziunea lui, logica contradictoriului (paradoxul!) creează „conştiinţa conştiinţei" – sursă a libertăţii umane. Analiza lupasciană a *conceptului* îi sesizează acestuia intensitatea, prin cumulul de forţe contradictorii care îl alcătuiesc: actualizarea omogenizării şi actualizarea eterogenizării sunt parţiale prin includerea terţiului. Binomul clasic devine o antinomie triadică (teorie apreciată de celălalt teoretician al paradoxului, Solomon Marcus: „Cât de departe suntem de viziunea tradiţională, care caută să marginalizeze fenomenele paradoxale, consi-derate

ca o stare de boală a naturii şi gândirii, în timp ce absenţa paradoxului era considerată starea lor de sănă-tate.”).

Teoria lupasciană explică apetenţa combinatorie a paradoxului şi ilimitarea posibilităţilor de decodare, profunzimea specifică a mecanismului.

Paradoxul este plus-cunoaşterea minus-cunoaşterii sau, în exprimare poetică: “şi-ntocmai cum cu razele ei albe luna / nu micşorează, ci tremurătoare / măreşte şi mai tare taina nopţii, / aşa îmbogăţesc şi eu întunecata zare / cu largi fiori de sfânt mister / şi tot ce-i ne-nţeles / se schimbă-n ne-nţelesuri şi mai mari” (Lucian Blaga). Într-un alt fel de experienţă poetică paradoxală, se suprapun discursul şi metadiscursul – în ceea ce Nichita Stănescu preconizase a fi o *poetică a rupturii*, având doi determinanţi: disperarea şi necuvintele. Astfel că, faţă de teoria notorie a intra-ductibilităţii poeziei, a imposibilităţii sinonimiei artistice, se înstăpâneşte opinia pluralităţii modalităţilor poetice: cu-vântului “i s-a făcut de altceva”. Dar – ne avertizează Solomon Marcus – “literatura care manipulează exagerat aceste pro-cedee riscă să devină ea însăşi obiectul parodic al unei alte literaturi: fenomen care – şi el – este tot un paradox”. De aici, se deschide o nouă fereastră spre paradoxism…

Reflexibilitatea (autoreferenţialitatea) limbajului favorizează funcţia acestuia metalingvistică (meta-comunicare). Efectuarea acestei acţiuni este similară conexiunii inverse, *feed-back*-ului (autocontrol şi autooptimizare). Tot în similitudine trebuie amintite şi relaţiile de incertitudine ale lui Heisenberg (complexitatea raporturilor dintre observator şi obiect) .

Abraham Moles proclama închiderea muzeelor şi transformarea artiştilor în programatori ai unei noi viziuni – de edificare a unei arte de a crea noi arte, în sensul unui exerciţiu de meta-creaţie (meta-limbaj): "unde s-ar situa artele *noi,* dacă nu într-o *combinatorie senzuală,* prima etapă a unei cercetări operaţionale a funcţiei artistice?". Ar urma, în consecinţă, şi modificarea statutului artistului: „rolul artistului este schimbat: lui îi aparţine nu crearea de noi opere, ci de noi forme ale afecţiunii sensibilului, prin recurgerea la combinatoria gândirii".

Dacă vom lua în considerare radicalismul esteticii informaţionale (teorie congeneră modernităţii artistice) privind raportul dintre banalitatea previzibilului şi originalitatea noului, dintre greutatea tradiţiei şi programarea senzorială, vom observa, din nou, instalarea unei potenţialităţi estetice nelimitate, prin epurarea totală a previzibilităţii. Teoria instaurează un gest estetic care neagă în întregime redundanţa şi postulează o originalitate neîngrădită. Totuşi, se poate naşte întrebarea dacă mutarea hotărâtă pe un singur taler al balanţei mai poate să "protejeze" receptivitatea, dacă se mai poate vorbi despre o complicitate tacită dintre creator şi consumator, acesta din urmă putând fi inhibat de oferta unei originalităţi integrale.

René Berger remarcase faptul că "înainte de a se constitui în mesaje, comunicarea constă în punerea în contact". Or, prin voluptatea libertăţii şi generalizarea negaţiei, paradoxismul anulează convenţionalitatea intermedierii printr-un obiect-mesaj şi pune în contact ideatic direct emiţătorul cu receptorul, astfel încât acesta din urmă să-şi formeze propriul

lui obiect-mesaj, în intimitatea conştiinţei lui receptoare, ceea ce înseamnă că fiecare receptor poate să beneficieze de propriul lui "obiect" de artă, autonom şi diferit de al altora. Prin aceasta, paradoxismul se încadrează în legea estetică a necesităţii interioare, atât de lămurit formulată de Nicolai Hartmann: „în conştiinţa artistică – şi în estetică – se menţine neclintită ideea unei necesităţi interioare, care domneşte în opera de artă şi priveşte tocmai caracterul ei concret figurativ. Prin această necesitate nu se înţelege deloc o sarcină etică, un imperativ, nici o altă cerinţă de ordin practic, ci o adevărată necesitate estetică, trecând ca o legitimitate prin opera artistului şi legând-o într-o unitate".

Paradoxismul şi-a propus să demonstreze posibilitatea de generalizare a literarului la o multiplicitate "fără limite" (ceea ce pentru un estetician riguros poate însemna pulverizare noţională), înglobând pentru aceasta elemente eterogene, de la noţiuni ştiinţifice până la desene, semne şi absenţe, goluri. Deci, beneficiază de o ilimitare specifică a mijloacelor. Pot fi însă toate acestea asimilate estetic? Dacă luăm *legea intenţiei de comportament artistic*, formulată de Tudor Vianu, toate mijloacele sunt subordonate intenţiei de comportament artistic, deci pot fi validate ca atare. Este adevărat şi că există rezonanţe sensibile pe care manualele de inspiraţie tradiţională nu le relevă. De exemplu, în cazul figurilor geometrice utilizate în paradoxism, la un lector care nu este matematician intervine "presimţirea afectivă a legii figurii" (N. Hartmann), ceea ce stabileşte între lector / contemplator şi mesaj un raport de revelanţă, care recunoaşte caracterul intuitiv al evidenţelor geometrice (A. Schopenhauer). Sau, în

explicaţia aceluiaşi Hartmann: "conştiinţa confuză a unei regularităţi sau legităţi, de care însă conştiinţa intuitivă nu are cunoştinţă".

Translaţia paradoxului din matematică în literatură a ridicat, pentru Florentin Smarandache, o serie de întrebări, care s-au dovedit a fi tot atâtea ipostaze organice ale paradoxismului. Dar paradoxurile literaturii sunt paradoxurile vieţii. Eliberate de tirania dogmei, ele fac loc îndrăznelii pe care lumea modernă o postulează pentru libertatea creaţiei şi pentru libertatea expresiei. Poezia devine, astfel "o poartă deschisă tuturor extrapolărilor imaginarului" (Paul Bourget) sau "găsirea unor noi practici scripturale eficiente şi tensionate, conservând energia rezultată din ciocnirea între câmpuri semantice opuse" (Constantin M. Popa).

Oricum, paradoxismul nu se înfăptuieşte în absenţa unei gravităţi responsabile aduse în situaţia de a şoca. De a şoca nu în limita contingentului, cum făcuseră avangardiştii, ci în cea a metafizicii cuvântului. Acţiunea paradoxistă consistă în intensificarea şi forţarea din interior a noţiunilor şi înţelesurilor, prin sugerarea unor frapante (non)analogii reieşite din capacitatea imaginativă neortodoxă a creatorului.

Paradoxismul ridică angoasa existenţială la anvergură metafizică, tema fiind esenţializată în concept şi sublimată în polisemie. El ne arată că Nimicul este o terapeutică: de la purificarea prin neant, putem ajunge la un paradis lăuntric adevărat, înţeles ca un eveniment personal. Subscriem, în această ordine de idei, analogiei subtile intuite de Marian Barbu: paradoxismul poate fi înţeles prin "invenţia" lui Nichita

Stănescu, cel care a descoperit "hemografia, adică scrierea cu tine însuţi".

Paradoxismul trăieşte un fel de euforie continuă a libertăţii, ca o voluptate experimentală a tot-permisului, ca o slăbiciune pentru superstiţii îngăduite, ca o înduioşare a derizoriului descoperit, sub care se pot ghici şi pusee complicitare cu anarhia. Ce este mai degrabă paradoxismul: o reacţie modernă violentă sau o trăire romantică a actualităţii? Poate ambele, plus o radicalizare, plus o uimire, plus o erezie, plus o maliţie. Pentru nelumea neo-Babel în care trăim, paradoxismul este o fantasmagorie firească.

"Esenţa paradoxului este esenţa creaţiunii – susţine preotul Dumitru Ichim – ex nihilo. Creatorul atinge cu cugetul cea mai intimă parte a veşniciei: neînceputul-începutului, clipa-neclipă. Pe scurt, paradoxul de a-fi-liber-prin-dragoste. Eva greşind prin neascultarea paradoxului şi devenind prima pre-ucenică a lui Aristotel. Prima persoană ispitită de neant, definiţia neantului fiind cea de-a-fi-liber-prin-ne-dragoste".

Oricum, formula paradoxistă nu poate fi adoptată de un autor cu temperament previzibil. Expresia derivă din "numele" autorului, ea este consonantă operei şi scriitorului, ca o legătură vie între ele: „ea nu e numai munca lucrătorului depusă pe lucrarea sa, ci şi ceea ce există şi se dezvăluie ca veritabil uman în această lucrare" (Mikel Dufrenne). Expresia vorbeşte imediat despre specificul uman şi artistic al autorului, prin ea se angajează un dialog între cel care a conceput-o şi lume, este un liant între subiectivităţi. Ea exprimă unitatea unui comportament (al autorului) şi a unei fizionomii (a operei). Dar particularităţile ei sunt coerent

expresive numai în raport cu ansamblul operei. Izolarea lor – în cazul expres al paradoxismului – scoaterea lor din ansamblul intenţionat de autor, le diminuează simţitor efectul, dacă nu chiar îl anulează. Numirea lor, conform rigorilor analizei, nu este valabilă, din punct de vedere estetic, decât "după ce am resimţit în faţa operei totale calitatea afectivă singulară pe care o exprimă" (Mikel Dufrenne).

Un alt francez, scriitorul Patrik Marcadet, mărturisea că era în aşteptarea apariţiei paradoxismului, care i se relevase ca fiind în măsură "să pună în evidenţă ipocrizia aşa-numitei «lumi artistice», mai grijulie cu propria-i imagine decât cu creaţia" şi căreia, acum, i se opune meditarea unei "emoţii primitive, cea a non-zicerii, a non-creării", aban-donarea tuturor prejudecăţilor.

Printre alte păreri selectate de *Antologiile paradoxiste*, este de reţinut, de asemenea, observaţia lui Halil Gokhan (Turcia) că paradoxismul este manifestul întoarcerii la surse, pe direcţia inversă afirmării frumosului şi adevărului, pentru a se constitui astfel într-un mijloc de protest.

Roland Barthes arătase că dinamica scriiturii şi jocul cu sunete ar putea proteja literatura de infestarea ei de către interesele manipulatorii ale Puterii. Ideologia şi societatea atentează continuu la libertatea şi originalitatea creatorului, limitându-l prin dirijare, impunându-i o normă de conduită artistică, ademenindu-l către un stil al conformismului. De aici derivă reacţia creativă inversă, necesară, de informa-re imprevizibilă, de deplasare continuă a contextelor, de afirmare a pluralităţii triumfătoare a analogiilor şi, în general, a dinamicii debordante a scriiturii. Toate aceste "normalităţi"

estetice vin să recupereze starea de graţie a obiectului artistic, adevărata lui situare în libertate, evitarea înscrierii lui abuzive (există un serialism artistic normal, benign, despre care atrăgea atenţia, la noi, Tudor Vianu) în insectarul oficial al literaturii. Nu este acesta chiar spiritul paradoxismului?

Dar evidenţa paradoxismului ne impune o revenire mai fructuoasă la părintele universului disperării. El, Emil Cioran, imaginase cartea absolută, care, "după ce va fi nimicit totul, se nimiceşte şi ea". Desigur, Cioran anticipa negativismul absolut al paradoxismului, care pare a fi copilul teribil al autorului avertismentului că "e greu de conceput un univers mai fals decât cel literar şi un om mai lipsit de *adevăr* decât literatul", autor care vede în neîmplinire "idealul modern de perfecţiune" şi care se oripilează de "duhoarea Cuvântului" în timp ce proclamă absolutul disponibilităţii ("să fii mai neutilizabil decât un sfânt") şi "posibilitatea de a se înnoi prin erezie"; autor care îşi învaţă discipolii că "libertatea este bunul cel mai de preţ numai pentru cei însufleţiţi de *voinţa* de a fi eretici" şi că "omul obosit" poate deveni "demiurgul unui subunivers", obligat la aceasta de realitatea unei agresiuni esenţiale: "totul ne persecută gândurile".

Exerciţiile de decompoziţie paradoxistă nu alcătuiesc o *addenda* concretă la silogismele amărăciunii? În ciuda multor aparenţe, le este comună o stare adâncă, dureroasă şi derivată de *afirmare,* de recuperare înăsprită a unor certitudini valorice. Poate că, uneori, jocurile demersurilor au fost (prea) aranjate, dar nu aşa cum se vede obişnuit cu ochiul (prea) liber, fiindcă există mereu un "dincolo" nemărturisit. De obicei, intenţia artistului este limitată prin chiar obligaţia

formală de a da un contur obiectului de artă. Or, ceea ce s-a încercat în avangardă, de a pune în libertate obiectul artistic, se practică în mod curent în paradoxism. Dacă, totuşi, acceptăm – atâta cât este acceptabilă – dialectica serialităţii în artă, materializată în ciclicitate, putem atunci considera paradoxismul ca prag ilustrativ al noii avangarde, al aceleia care ar oficia la altarul unei noi zeităţi: Tăcerea!

Dacă avangarda a dezvoltat comedia automatismelor, paradoxismul scrie drama acestora. Teoria bergsoniană a capcanei automatismelor (umane) s-ar fi putut servi de paradoxism ca de remediul optim. Paradoxismul se ridică împotriva productivităţii poetice intermitente şi impenitente, împotriva acelei identităţi egale şi obosite a poeţilor care generează fluxuri versice continue, care fabrică infatigabil şi plictisitor, pe bandă rulantă. Reuşind să fie antidot la mediocritatea literară, el cumulează câteva trăsături pe care Hugo Friederich le atribuise în general exprimării moderne: excelenţa excepţiei, impregnarea cu straniul, asimilarea neantului, vidul transcendenţei, inocenţa, fantezia destructivă, dislocările disonante. "Afirmaţia" paradoxistă este reflexul ascuns al strategiei tot astfel cum noţiunile ne-explicite ca inefabil, indefinibil surprind o infinitate în care contrariile coincid şi spiritele se identifică.

Protagonistul şi agentul trecerii reale de la paradox la paradoxism este, desigur, Florentin Smarandache.

De la multistructură şi multispaţiu la “recepţionarea multidimensională estetică şi paradoxistă Smarandache”

ŞTEFAN VLĂDUŢESCU

Paradoxismul funcţionează după regula de inferare care spune “totul este posibil, chiar şi imposibilul”. Această regulă de inferare este continuă, repetabilă şi constantă. Este deci legică şi, prin urmare, universală. Ea constituie cel mai productiv aparat de generare a emergenţelor.

În raport de obiectul de plecare, aplicarea inferenţei Smarandache conduce la provocarea neutralităţii. Are loc o fisiune semnificaţională din care rezultă un produs de emergenţă. Se ştie că emergenţa este procesul în cadrul căruia din acţiunea – interacţiunea – tranzacţia mental-energetică rezultă în mod necomputaţional un produs dintr-o categorie superioară celor care produc evenimentul. Provocarea entităţilor energetice, materiale sau informaţionale conduce la forme emergente surprinzătoare. Din perspectiva autocentrată a elementelor ce au contribuit la fisiunea nucleară, bomba atomică este o emergenţă.

Florentin Smarandache provoacă universul să semnifice şi apoi observă şi consemnează emergenţa. Emergenţa în general are la bază inferenţa declanşatoare Smarandache: ceea ce reiese este peste calitatea a ceea ce se află în prealabil implicat în proces. Emergenţa este o calitate imprevizibilă. Provocarea n-are o idee despre reacţia la provocare.

În artă, Paradoxismul este teoria estetică smarandachiană. El este o emergenţă. Mai mult, este o stare de emergenţă, o permanent generatoare de paradox. Domeniul estetic al paradoxului este extins. Funcţia estetică aparţine minţii şi sufletului subiectului estetic. El este cel ce percepe estetic. Este însă un observator. Paradoxismul poate lucra (1) la percepţia estetică a subiectului perceptiv, (2) la universul estetic de discurs ce alcătuieşte obiectul estetic şi (3) la contextul hermeneutic ce-i cuprinde şi-i traversează pe cei doi poli, principiali: subiectul şi obiectul estetic.

Florentin Smarandache provoacă, mai întâi, subiectul estetic. Astfel se clarifică elemente de deontologie estetică. În cadrul "Unification of Art Theories (UAT)". Florentin Smarandache se ocupă prioritar de arsenalul tehnic de care poate şi trebuie să dispună un artist şi de care este necesar să se folosească. "Every artist, arată Florentin Smarandache, should employ – in producing an artwork – ideas, theories, styles, techniques and procedures of making art barrowed from various artists, teaches, schools of art, movements throughout history, but combined with new ones invented or adopted from any knowledge field (science in special literature, etc.) by the artist himself". (Smarandache F., 2007. *Unification of Art Theories (UAT): Composed. Found, Changed, Modified*. Columbus, OH: American Research Press; p.7).

Avem aici exprimate o ontologie estetică şi o metodologie estetică aplicabilă subiectului artistic. Artistul, se spune presupoziţional, trebuie să aibă o cunoaştere extinsă a teoriilor, procedurilor, tehnicilor artistice ale mişcărilor artistice şi ale artiştilor. Apoi, trebuie să deţină cunoştinţe

metodologice, adică un know-how estetic. Pe această bază, el are posibilitatea să-şi îmbogăţească instrumentarul estetic prin combinarea procedurilor şi tehnicilor, prin inventarea ori adoptarea de noi perspective artistice şi/sau literare. Acest demers onto-metodologic îl va duce pe artist în situaţia de a-şi crea o poziţie nouă faţă de materia inspiraţiei sale şi în raport cu arsenalul estetic tehnico-metodic. Noua poziţionare îi va permite să aibă o nouă viziune: va fi stăpânul unei "multi-structure" şi observatorul unui "multi-space". Astfel, al va avea posibilitatea de a fi martorul unei emergenţe artistice: va genera o artă hibridă: va da naştere "to a hybrid art" (p. 7).

Dincolo de spontaneitatea paradoxismului, Florentin Smarandache ne arată o sursă de elaborare a artei. Paradoxismul are o componentă de spontaneitate şi o alta de elaborare. Ambele sunt generate de regula de inferenţă paradoxistică Smarandache. Efectul estetic paradoxist al "hybrid art" este unul profund şi de noutate.

Hibridizarea este o metodă paradoxistă de permanentă reîmprospătare, resemnificare şi reinventare. Are loc pe această cale o extindere perceptivă: sunt angrenate mai multe simţuri. Adăugăm ideii de "hybrid art" (ca rezultantă a situării în "multi-structure" şi "multi-space"), ideea de multi-dimensionalitate receptivă. Percepţia estetică paradoxistă face apel la mai multe simţuri estetice şi le aduce în convergenţă. Ridică în acest mod percepţia estetică la o emergenţă la care alte mişcări literare nu pot accede. Reţinem ca axe primare ale esteticii paradoxiste "multi-structure" şi "multi-space" inspiration şi "multi-dimensions" reception.

Teoria S-negării

OLGA POPESCU

Teoria S-negată a matematicianului Florentin Smarandache propune operatori de validare şi invalidare a unei propoziţii extinzând operatorul S-negare din spaţiul geometriei în orice domeniu al cunoaşterii. Un ansamblu de propoziţii este considerat S-negat dacă cel puţin una din propoziţiile sale este S-negată. Iar o teorie T este S-negată dacă ansamblul ei de propoziţii este S-negat, ceea ce este echivalent cu existenţa cel puţin a unei propoziţii S-negate.

Negaţia este invalidare, dar nu şi reciproc, deoarece invalidarea semnifică un grad de negare (parţială sau totală), deci invalidarea poate să nu fie în mod necesar o negaţie completă.

Se pune întrebarea de ce ar trebui să studiem operatorul S-negare? Deoarece realitatea noastră este eterogenă, compusă dintr-o multitudine de spaţii fiecare spaţiu cu structuri diferite. De aceea, într-un spaţiu, un enunţ poate fi valid, în alt spaţiu, invalid, iar invalidarea se poate face în multe feluri diferite. O propoziţie poate fi falsă într-un spaţiu, adevarată în alt spaţiu sau poate avea grade de adevăr şi grade de fals sau un grad de indeterminare.

Referitor la norma Smarandache, aceasta spune că, dacă excludem una sau mai multe axiome (sau propietăţi) din definiţia noţiunii A, obţinem o pseudonoţiune: A normă-pseudonormă.

O pseudo-normă este un caz particular al unei norme S-Negată. Pseudonormele sunt deja folosite în câmpul ştiinţei, deoarece normele sunt considerate prea restrictive.

Luăm T ca fiind o teorie în orice domeniu al cunoaşterii căreia îi aparţin un set de propoziţii E într-un spaţiu dat M; P1, P2 un subset de propoziţii aparţinând lui E, iar Q o consecinţă logică a acestora care prin aceasta aparţine acestei teorii. P este S-negat în spaţiul M dacă P este adevarată pentru anumite elemente din M şi falsă pentru alte elemente din M, sau P este adevarată doar pentru M în cel puţin două feluri diferite. Un ansamblu de propoziţii E este considerat S-negat dacă cel puţin una din propoziţiile sale este S-negată. Iar o teorie T este S-negată dacă ansamblul ei de propoziţii este S-negat ceea ce este echivalent cu existenta cel puţin a unei propoziţii S-negate.

O propoziţie este parţial sau total negată în M. Propoziţia P poate fi simultan validată într-un fel şi invalidată (finit sau infinit) în multe feluri în acelaşi spaţiu M, sau invalidată în (finit sau infinit) în diferite feluri. Invalidarea poate fi făcută în multe feluri. De exemplu, A poate fi invalidată prin negaţie totală sau negaţie parţială. Negaţia este invalidare, dar nu şi reciproc, deoarece inva-lidarea semnifică un grad de negare (parţială sau totală), deci invalidarea poate să nu fie în mod necesar o negaţie completă. Putem S-nega în moduri finite şi infinite o teorie, dând naştere multor parţiale sau totale versiuni, deviaţii, teorii alternative: T1, T2. Acestea reprezintă gradul de negare al teoriei T. Se pune întrebarea de ar trebui sa studiem operatorul S-negare? Deoarece realitatea noastră este eterogenă, compusă dintr-o multitudine de spaţii, fiecare

spaţiu cu structuri diferite. De aceea, într-un spaţiu, un enunţ poate fi valid, în alt spaţiu invalid, iar invalidarea se poate face în multe feluri diferite. O propoziţie poate fi falsă într-un spaţiu, adevarată în alt spaţiu sau poate avea grade de adevăr şi grade de fals sau un grad de indeterminare.

Trăim în acest mozaic de spaţii distincte (sau structurate în opoziţie) puse laolaltă. S-negat a implicat crearea multi-spaţiului în geometrie şi în S geometrii. O axiomă (propoziţie, teoremă) este S-negată dacă axioma se comportă în cel puţin două feluri diferite în acelaşi spaţiu (validată şi invalidată) sau doar invalidată, dar în multiple feluri distincte. Geometria Smarandache este o geometrie care are cel puţin o axiomă S-negată. Lumea noastră nu este formată din spaţii perfect omogene ca în matematică, ci are şi spaţii non-omogene. Geometria Smarandache introduce gradul de negare în geometrie pentru prima dată (o axiomă este negată 40 la sută şi acceptată de 60 la sută din spaţiu, de aceea poate deveni revoluţionară în ştiinţă, datorită ideii de negare–acceptare a axiomelor, propoziţiilor într-un spaţiu producând "multi-spaţii", un spaţiu format din combinarea multor spaţii diferite ca în logica fuzzy gradul de adevăr, 40 la sută fals şi 60 la sută adevărat). Referitor la norma Smarandache, aceasta spune că, dacă excludem una sau mai multe axiome (sau propietăţi) din definiţia noţiunii A, obţinem o pseudonoţiune: A normă-pseudonormă.

O pseudo-normă este un caz particular al unei norme S-Negată. Pseudonormele sunt deja folosite în câmpul ştiinţei deoarece normele sunt considerate prea restrictive.

Antiscrisori paradoxiste

ION SEGĂRCEANU

Cartea cunoscutului profesor Florentin Smarandache de la Universitatea New Mexico, Gallup – SUA, poartă acest titlu simplu şi direct, cu specificarea „antiscrisori”, vrând să evidenţieze de la bun început relaţia caldă, amicală, ca de la discipol la magister, cu reputatul om de litere Ion Rotaru, profesor la Universitatea din Bucureşti, autor al monumentalei lucrări „O istorie a literaturii române de la origini până în prezent”. Apărută recent la Editura Dacoromână, sub îngrijirea directorului acestei instituţii, Dr. Geo Stroe, cartea beneficiază de pertinenta prefaţă a poetului şi inventivului matematician Florentin Smarandache – „Un mare cărturar şi om de suflet, Ion Rotaru”. Aceasta este de bun augur pentru cititorii cărţii, ajutându-i să înţeleagă mai bine raporturile fireşti între cei doi „corespondenţi”, aflaţi în postura comunicării sincere, pasionale, a întrebărilor şi aşteptărilor pe care tânărul aspirant la gloria scrisului le dezvăluia experimentatului critic şi îndrumător al său pe calea nobilei vocaţii artistice.

Literatura română şi universală a cunoscut o seamă de cazuri memorabile de raporturi de strânsă colaborare între noii pretendenţi la accederea în mirifica lume a purtătorilor de condei şi cei aleşi de ei drept spirite tutelare şi călăuzitori de încredere ai lor. Într-o asemenea benefică ecuaţie s-a aflat, de pildă, Mihai Eminescu şi statornicul său mentor Titu Maiorescu. Panait Istrate, citat de câteva ori în prezenta

carte, a datorat deschiderea propriei porţi a celebrităţii – cum bine se ştie – generoaselor aprecieri ale lui Romain Rolland, care i-a prefaţat prima ediţie a cărţii de răsunet „Kira Kiralina”. La rândul său, „îngerul vagabond” Dimitrie Stelaru a fost „creaţia” criticului E. Lovinescu, care l-a găzduit la Cenaclul „Sburătorul” şi i-a dedicat, de timpuriu, o încurajatoare „Planetă de poet”. În literatura canadiană este de notorietate cazul celebrei autoare L. M. Montgomery („Anne of Green Gables” etc.) care, în disperare de cauză, s-a adresat faimosului Mark Twain, cel care a atras imediat atenţia asupra excepţionalului său talent. Şi exemplele ar putea continua...

Dominat de îndreptăţitul sentiment de respect faţă de destinatarul scrisorilor sale, Florentin Smarandache se adresează de regulă acestuia ca de la egal la egal, cu vădite accente polemice, formulând opinii contradictorii, provocatoare, de unde şi sublinierea de „antiscrisori”, folosită de însuşi autorul cărţii. Semnatarul acestor epistole îşi asumă modalitatea stilistică respectivă, în virtutea sincerei prietenii care l-a legat de prestigiosul profesor-senior, până la sfârşitul vieţii acestuia (18 decembrie 2006). De altfel, în prefaţa cărţii, autorul mărturiseşte cu nedisimulată plăcere: „L-am vizitat de multe ori în casa dumnealui din str. Popa Savu, nr. 50, din Capitală. Veneam de la Craiova cu trenul până la Gara de Nord, apoi cu metroul până la Piaţa Victoriei şi de acolo, tot cu metroul, la Piaţa Aviatorilor. Ne retrăgeam apoi în mansarda burduşită cu cărţi: pe rafturi, pe tocul ferestrei, pe lângă pat – un imperiu livresc! Dar el ştia fiecare volum unde este. Ore în şir îmi făcea prelegeri de literatură română veche (...), în vreme ce ne serveam cu câte-un pahar de vin roşu, deşi pe

mine mă interesau mai degrabă avangardele şi experimentele literare. Însă îl ascultam şi mă gândeam cum să folosesc perimatul în modernism, cum să conexez ariergardismul (...) şi avangardismul (...). Înnoptam la el, fiincă ne întindeam la discuţii până târziu. Îmi povestea multe culise de istorie şi critică literară românească, despre viaţa literară bucureşteană, despre diverşi scriitori contemporani... Eu îl iscodeam, el îmi răspundea franc, binevoitor...”

Tonul „à rebours” al poetului-matematician către dascălul său literar era generat de frământările şi căutările sale creatoare, de pasiunile avangardiste şi irezistibila propensiune pentru paradoxism, ca un curent artistic deosebit de tentant şi relevant. De altfel, în spaţiul cuprinzător al tratatului său de literatură, marele critic îl onora cu titlul de indubitabil „părinte al paradoxismului”, în sensul de curent literar internaţional, fapt adeverit de scrierile de acest gen publicate de Florentin Smarandache, ca şi de recenta sa revistă „Paradoxism şi folclor” apărută la aceeaşi Editură Dacoromână, precum şi de programata antologie de acest gen. În „Scrisoarea a III-a” (neeminesciană), expediată din „Craiova City”, autorul se autocaracterizează în stilul său persiflant, recunoscut: „Sunt singurul poet din lume (vorbesc serios) care a scris (şi publicat, sâc!) poeme în nici un vers! (...) Acesta este recordul meu mondial neegalat, de a fi reuşit să compun fără cuvinte, fără litere. Poemele nu sunt gratuite, nu sunt de poantă, ele trăiesc doar prin titlu (cap), deşi n-au corp, şi prin imaginaţia cititorului. (...) Ele constituie un simbol, un ideal de neatins, năzuinţa spre perfect, absolut,

infinit, pur, exhaustiv... De aceea, ele există fără a exista, şi nu există existând”...

Întreaga carte este plină de asemenea voite „perle”, găselniţe surprinzătoare, formulări glumeţe, jucăuşe, împerecheri şi suceli de cuvinte, calambururi, exprimări oximoronice şi paradoxiste. Iată o „mostră” explicativă : „Nonsensul meu are sens, nu m-aţi înţeles, iar paradoxurile mele nu sunt paradoxuri, sunt adevăruri sub alt unghi de vedere (sau de obscuritate). Mie-mi plac enorm eseurile, deoarece ele te fac să nu pricepi o iotă din şi despre text, ori, dacă e posibil, contrariul”... Şi aşa, scrisoare după scrisoare, autorul, mascându-şi prin acest procedeu adevărata adoraţie şi preţuire faţă de maestrul său, se „războieşte” cu sine şi cu acesta, într-o sclipitoare duelare de săbii, aruncând ca un naufragiat în mijlocul oceanului, după cum însuşi se ipostaziază, „o sticlă S.O.S. cu coordonatele sale culturale”. Multe alte asemenea insolite adresări fac deliciul acestei cărţi, care se citeşte cu mult interes, ca o lungă, sinceră şi relevantă „spovedanie”, cu accente surprinzătoare, urmuziene, marca Florentin Smarandache. Cu atât mai mare plăcerea lectorului, când se ştie că S.O.S.-ul lansat de autor „pe culmile disperării” (după expresia lui Emil Cioran), adică pe valurile neliniştilor sale de odinioară, a fost receptat cum se cuvine de criticul mult apreciat, care a rezonat pe măsură în ampla şi judicioasa „Istorie a literaturii române de la origini până în prezent”.

Antologia a şasea paradoxistă în cotidianul internaţional

MARINELA PREOTEASA

Sixth Internaţional Antology on paradoxism, 2010, editată de Florentin Smarandache, ne pune în temă cu starea actuală a lucrurilor şi fenomenelor din spaţiul internaţional al existenţei paradoxismului.

S-ar putea spune că trăim în epoca paradoxistă, dacă deschidem bine ochii şi privim ca vulturii: e imposibil să nu ne găsim victime printre amărâţii de funcţionari cu burta lipită de şira spinării şi ochii pierduţi în fundul capului, ca şi cum ar vrea să demonstreze vremurilor actuale şi mai marilor ţării, că luminiţa de la capătul tunelului este de fapt în capul fiecăruia, dar tunelul e surpat şi nu mai străbate luminiţa până la limuzina de lux a diriguitorilor ţării, plini de ifose şi comenzi de grup pentru stingerea sau nestingerea lămpii din coşmelia săracului sau de la aprozarul-gheretă de cartier, la modă, de altfel!

Mijloacele moderne, electronica în sprijinul iubirilor de la distanţă şi prieteniilor adevărate, îi întâlnesc pe internet pe Janet Nică şi Florentin Smarandache, printr-un „chat” oltenesc închinat paradoxismului practic, de mii de ani existent la tot pasul printre noi, dar ca un gen literar invizibil şi cinic cu protagoniştii săi, un „chat” de genul „La lilieci” , al marelui poet Marin Sorescu, tot oltean de altfel, din Bulzeşti, la o alergătură de iapă de Bălceştiul lui Florentin Smarandache.

Printr-un limbaj specific locuitorilor Olteniei, cei doi jonglează cu cuvintele de la înălţimi de cote apropiate, parcurgând cu meşteşug etape şi fapte din viaţa românilor din România şi de pretutindeni, din cele patru zări ale Terei, spunând pe faţă şi pe dos, cu duh de olteni şcoliţi şi plimbaţi pe cărările lumii, despre viaţa românilor şi nu numai.

Cei doi, sfidând orice cenzură, de orice fel, dau cu adevărul pe masă, în văzul lumii, precum dă cu zarurile barbutistul înrăit. Curajul, ca şi la toţi oltenii, vine, urcă şi coboară din vadra de vin:

J.N: „să o omologăm, (...) să o damigeizăm!"

F.S: „să o ulciorizăm de la vadra de vin!"

E vorba, de altfel, chiar despre această carte.

De fapt, din „chat", reiese că maestrul paradoxist Florentin Smarandache va sponsoriza (a sponsorizat, nărav evreiesc!) cartea cu pricina, adică *Sixth Internaţional Antology on paradoxism*, şi asta numai de dragul promovării paradoxismului ca o necesitate şi o analiză a existenţei, în fapt.

Cei doi trec în revistă o serie de cărturari, ziarişti, scriitori şi oameni politici (adică pe cei cu frâiele şi caii, care merg cu căruţa împiedicată de când au tras la Cotroceni, ca la han):

FS: „Acum e vremea oportuniştilor!"

JN: „Ce e bun în această lume nebună?"

FS: „Ceea ce nu pare bun..."

Aşa că, printr-o francheţe demnă de paradoxişti, cei doi arată cum scara valorilor e răsturnată, cum non-valoarea a câştigat şi câştigă teren în faţa valorii! Să fie oare de vină politica damigenei şi a cârnaţilor de Pleş...?

Chiar nu mai are importanţă, atâta timp cât învăţământul şi sănătatea merg de-a buşilea, ca nişte copii de ţâţă, furişându-se prin tufişurile de la graniţă, sau trecând făloşi, cu paşaportul în buzunar, cu gânduri de: *Adio, pământ natal şi mămăligă cu brânză!, Adio sarmale cu ţuică fiartă! Venim, fast-fooduri, în bătătura voastră, să vă savurăm!*

Antologia are, pentru prima dată în cotemporaneitate, un decalog. Paradoxist! Autorul Florentin Smarandache, printr-un umor amar, atinge axiomatic realităţi ale vieţii, de fapt concluzionează în spirit paradoxist tradiţii şi fapte obişnuite din viaţa, obiceiurile şi tradiţiile poporului român, autorul povestind toate acestea sub titlul: „Folclor paradoxist, România" . Nu putem să trecem cu vederea, în acest *Decalog*, peste „verdicte" ca:

„Oamenii sunt ca vinurile. Cu timpul, fie devin din ce în ce mai buni, fie se transformă în oţet.

Munca nu a omorât niciodată pe nimeni; dar de ce să rişti?

Nu este important să câştigi, este important să-l faci pe celălalt să piardă.

Nimeni nu e destul de inteligent ca să poată convinge pe un prost că e prost.

Cu cât regula e mai strictă, cu atât capul care a conceput-o e mai prost."

În cele 231 de pagini, întâlnim paradoxişti din toate colţurile lumii, cei mai multi români, doar ai noştri îşi permit să fredoneze pe valurile emigrării: "Fie pâinea cât de rea, tot ţi-o fură cineva!".

Cu respect şi bune aprecieri, amintesc de: Gh. Niculescu, Elisabeta Koksik, George Roca, Eugen Evu, Ionuţ Caragea,

Constantin M. Popa, Constantin Marghiţoiu, Constantin Matei, Doru Moţoc, Liviu Florian Jianu, Javier de la Rosa (Spania), Octavian Laiu, Surdescu Alexandru, Iancu Gheorghe, Sava Postolache, Mihai Stroe, Doina Irina Stroe, Elena Armenescu, Carlogeanu Dragoş, Iulian Alupoaiei, Dumitru Păun Mihăilescu, Florian Dumitru, Eugen Zainea, Corina Firuţa, Bănceanu Vasile.

Paradoxismul englezesc, albanez, bengalez condimentează *Antologia* şi de neneglijat este folclorul românesc paradoxist: dacă mai marii ţării ar fi plecat urechea la câte o coasă sau horă, cum dau sfaturi strămoşii, cu umor, din cele mai vechi timpuri, de pe vremea invadării de către romani, mongoli, turci a liniştii vetrelor şi pădurilor dace, mai târziu române, nu s-ar mai făli pe plaiurile noastre hoţia, frica şi ruşinea, iar românii ar hori cu paradoxuri pe la nunţi şi botezuri, numai cum ei ştiu.

Sixth Internaţional Antology on paradoxism este o culegere de texte uşor de citit, care aduce logica răbdării şi răstălmăcirii zicalelor, paradoxurilor vechi şi noi, în limba română şi în alte limbi, ca şi pe un instrument de supravieţuire în faţa cinismului de criză şi dorinţei de putere a omului de rând, şcolit sau neşcolit, dar cu simţul dreptăţii şi gustul pentru frumos şi armonie, dornic să aibe şi să privească ceea ce nu există, de foarte multe ori, decât în mintea şi gândurile sale.

MATEMATICA LITERELOR

"Sunt cu corespondenţa la zi,
sunt cu iubirea la moarte"
(Florentin Smarandache)

Libertatea s-a născut la mahala

TUDOR NEGOESCU

“ Pentru un singur poet mare,
limbile nu supravieţuiesc”
C.Noica

Recunosc, din ipostaza ipocritului lector, că, descoperind în mirificul spaţiu virtual al Internetului “Cântece de mahala”, ale lui Florentin Smarandache, mi-am şoptit în barbă: “ Ce-ar mai putea aduce nou în poezia mahalalei acest autor, când, în trecut, ne-au încântat cu artisticele lor producţii un Garcia Lorca, un Miron Radu Paraschivescu? Vom trăi şi vom vedea sau, în pur spirit paradoxist, vom muri şi vom vedea!”

Mă aşteptam să descopăr, rob al aceloraşi prejudecăţi estetice, date de purtarea celebrilor ochelari kantieni, un soi de deconstructivist postmodern, care se dedă la savuroase farse ludice. Şi cam atât! Dar aşteptările mi-au fost, spre plăcuta mea surprindere, înşelate.

Cred că Florentin Smarandache a început să-şi scrie „Cântecele de mahala” de cum a pus piciorul pe pământ american, în lungile nopţi de singurătate, de incertitudine şi disperare ale emigrantului auto-exilat în pustiul Arizonei.

Cu siguranţă că, pe ecranul minţii, i s-au derulat atunci scene din copilăria trăită în spaţiul edenic al Bălceştilor Vâlcii (copilăria însăşi, ca stare de spirit, este un adevărat Eden) sau din adolescenţa petrecută prin sărăcăcioasele, dar atât de pline de farmec, mahalale ale Băniei Craiovei. M-am convins, lecturându-i poemele, că românul încearcă să se vindece de

singurătate, de nostalgie după o lume lăsată în urmă, rememorând, mai mult pentru sine, aceste *amintiri din copilărie*, aidoma unui şugubăţ Creangă oltean.

Românul, oricât ar vrea să se ascundă după măşti estetizante, se dovedeşte a fi un sentimental incurabil. Logosul îi este taxat, vrând-nevrând, de lestul amintirilor din perioada românească a existenţei lui. În colţul ochiului îi simt o lacrimă şi-n gât îi simt nodul acela premergător izbucnirii în plânsul eliberator de tensiuni. Sentimentalii, la noi, în plină domnie postmodernistă, fracturistă, sunt priviţi ca vietăţi ciudate, cu handicap.

De fapt, mahalaua autorului nostru este mult mai apropiată, ca existenţialitate şi risipă sărbătorească a trăirilor, de mahalaua lui Creangă, decât de dubiosul, scufundat în promiscuitate, Ferentari bucureştean, ca să numesc, la întâmplare, un actual cartier rău famat din România.

Dacă am încerca să urmărim procesul de istoricizare a mentalităţilor la români (ce studiu insolit ar ieşi!), a stratificărilor socio-culturale, am constata că mahalaua lui Florentin Smarandache, ca matrice spirituală, îşi găseşte corespondenţe şi-n Isarlîkul lui Ion Barbu, dar şi-n mahalaua lui Marin Sorescu, din Bulzeştii Doljului, autorul ciclului "La Lilieci". El ştie că, sub ultimul strat, cel dat de mahala, eventualul cercetător ar găsi acel izvor de curăţie, aparţinând filonului folcloric, pur românesc. De altfel, chiar Noica, într-o scrisoare adresată lui Cioran, decreta: " …aproape tot ce e reuşită culturală, la noi, ţine de cultura de tip folcloric." Şi poate că avea dreptate marele filozof.

Din acest punct de vedere, demersul românului Smarandache trebuie privit ca un barometru socio-cultural al societăţii româneşti din anii `70-`80 ai secolului trecut, în zona ei cea mai gri, mahalaua. Această scriere are valoare de document, dar nu numai sub aspect istorico-literar! Ea zugrăveşte mahalaua anilor `70-`80, o lume din ce în ce mai amorfă, demascând primele semne ale invaziei kitsch-ului.

În anii `70, ani ai dictaturii proletariatului, s-a accentuat migraţia satului spre oraş, o extensie artificială dată de acea aberantă industrializare, creând acei hibrizi suburbani, nici ţărani, nici orăşeni, care-şi îneacă milenarele virtuţi ale românilor în vicii, ca un reflex al instinctului de supravieţuire. Mahalaua începe să devină, în această perioadă de tristă amintire, un spaţiu al dezrădăcinaţilor, alungând treptat acel aer de *dolce farniente* patriarhal.

Însăşi firea zeflemistă a românului nu este altceva decât sus-pomenitul reflex.

Este neîndoios faptul că autorul a întâlnit (poate că a şi convieţuit în preajma lor) ţigani. E mai mult ca sigur că aceştia l-au impresionat, cu aura lor de mister şi magie, cu trăirile lor pitoreşti, uneori violente. Ţiganii lui Smarandache (şi nu numai) au un cult al libertăţii. Foştii robi ai moşiilor de pe malul Oltului sau al Jiului, s-au reîntâlnit, prin timp, în tolerantele mahalale româneşti. Pentru ei, ca să-l parafrazăm pe Blaga, libertatea s-a născut la mahala!

De aici, poate, că i-a venit ideea să dea o replică literară, prin timp, celebrelor “Cântice ţigăneşti” ale lui Miron Radu Paraschivescu, care sunt, între noi fie vorba, mai mult o traducere personalizată a romanţelor lui Lorca. Sunt sigur că

Florentin Smarandache a sesizat că volumul "Cântice ţigăneşti" al lui Miron Radu Paraschivescu nu e un punct de referinţă în poezia argotică, datorită unei idilizări forţate, artificiale, a limbajului poetic şi, din acest motiv, încearcă o spălare de "idilic" a scriiturii, o împrospătare a acestui limbaj obosit.

Mie, ca un fost trăitor în spaţiul mahalalei, îmi sună destul de fals unele versuri ale lui Miron Radu Paraschivescu. Eu îl reţin, totuşi, ca pe un agreabil poet proletcultist, autorul unui celebru discurs mobilizator, în 1962, numit " Către cei tineri". Şi vorba aceea, despre morţi, numai bine!

Argoul, perceput în teoria comunicării ca o barieră de limbaj, are, într-adevăr, un iz de artificialitate. În mediile în care se foloseşte, este un limbaj codificat. Infractorii, de exemplu, ştiu că acest cod nu-l cunosc toţi "fraierii"!

Argoul este, cum ar zice un Gerard Genette, "o abatere de la normă , de la uzul comun al limbii, o extensie a sensului lexical."

Păi, fie-mi iertat, ce cititor american poate descifra codul folosit de Florentin Smarandache în scrierea poemului "În audienţă"?

Poate numai unul care a trăit în România anilor `80, când, cu un "cartuş" de Kent, puteai deschide uşa oricărui funcţionar public. Pare hilar acum, dar este tristul adevăr! Nu cred că presupusul cititor ştie să înlocuiască substantivul propriu "Kent" cu adverbul de timp "când", pentru a da o logică versurilor:

"- Kent mai vii?
-Peste o săptămână."

Dar, în limbajul argotic, paradoxal, nu logica are întâietate, ci codul folosit.

Iată şi o posibilă traducere: Prin "ciudata" întrebare, funcţionarul îl atenţionează pe solicitant că, dacă vrea să-i rezolve cererea, aşteaptă ca acesta să-i aducă un "cartuş" de ţigări Kent.

Solicitantul, dorind să-şi rezolve problema, transmite că a înţeles mesajul şi-i promite funcţionarului, folosindu-se de recunoscuta ambivalenţă a cuvintelor romîneşti, un peşte proaspăt, prins la braconaj, probabil.

Doar în lumea argoului românesc, prepoziţia "peste" se poate transforma, semnificând, în mod paradoxal, substantivul "peşte"!

Acesta este limbajul codificat, aceasta e povestea ţării de la Dunăre, România, "o ţară deşţărată cu nemiluita", cum, cu tristeţe, constată poetul Florentin Smarandache.

Uneori, mi se pare că autorului nostru i-e frică (sau lehamite?) de marea poezie, care, dă semne că i-ar fi accesibilă, chiar când acesta mimează nevinovate jocuri de cuvinte:

"Sunt cu corespondenţa la zi,
sunt cu iubirea la moarte"

(*Bagaboanţa*)

Ca să mai uite de supărare, mai plasează ici-colo, cu tentă satirică la adresa regimului comunist, câte-un distih paradoxist, din cele care i-au adus notorietatea:

" Soluţionaţi problema,
problematizaţi soluţia"

(*Orăcăiala*)

sau, auto-ironic:

“ Fac şi eu ce nu pot:
literaturizez neliterarul
… Distrugând tipare
creez de fapt alte tipare”
(*Bleomangri cu picăţele*).

Savuros mi se pare poemul “Tovarăşe popă”, scris într-un registru ludic, amintindu-mi de timişoreanul Şerban Foarţă.

Piţipoanca şi Gorobetele sunt Adam şi Eva în mahalaua cu personaje vii, neliteraturizate, zugrăvite în fugă de autor.

Aforismele, trecând peste accentele lor parodice, amintesc de filozofia omului simplu de la ţară, atât de drag nouă, pentru că l-am cunoscut:

“Dintre toate zemurile
cea mai bună-i carnea friptă.”

Autorul refuză acea solemnitate găunoasă a discursului poetic, migrând spre zona marginală a ludicului, a rostirii de tip argotic.

Femeia fatală din mahala este:

“ o iapă de femeie
de scapără scînteie!
… E o paraşută
şută
… Cu fundul obraznic,
trainic.”
(*Puşlamaua*)

“ Are femeia pe dracu-n ea. Şi craci
şi sâni
lunecând printre mâini”
(*Fleorţotina*).

El pune întreaga miză pe ambivalenţa lexicului românesc, pe expresivitatea lui (aici are de câştigat şi Florentin Smarandache, au de câştigat, mai ales, cititorii săi) şi întreabă arghezian, cu gravitatea unui poet major:

“ Cine mă zbate în zbatere
la gatere?”

(*Criza de criză*)

Eu rămîn la concluzia avansată puţin mai înainte: dacă ar vrea cu tot dinadinsul, Florentin Smarandache ar putea să scrie o poezie mare!

Florentin Smarandache: poetul matematician

ION MACHIDON

Profesorul Florentin Smarandache, care trăieşte departe de ţară, în afară de meseria sa de dascăl, se ocupă îndeaproape de literatură, scriind cărţi de poezie, proză, teatru ş.a., dar nu ignoră ştiinţele exacte, precum matematicile. Încercăm să scriem câteva cuvinte despre frumoasa lui carieră lirică. Nu vom face un bilanţ al cărţilor de gen publicate, spunem, însă, că poetul Florentin Smarandache îşi respectă cu francheţe idealul, şi anume acela de a scrie o poezie care să fie agreată de un public cât mai larg. Avem, ca exemplu, două cărţi ale domniei-sale, în care sunt abordate, cu pertinenţă de limbaj, medii de viaţă diverse, idealul liricii, aşa cum este el văzut de autor, apărând ca o întâmpinare a câmpului, după ploaie. Volumul „Cântece de mahala" (Oradea: Anotimp&Abadaba, 2000) aduce, ca noutate, un alt stil de interpretare a limbajului, „ţigănesc", dar respectând, totuşi, bunele maniere lingvistice, prin utilizarea unui vocabular adecvat poeziei, în general. Să oferim cititorului câteva exemple, inedite nu numai pentru el, ci şi pentru poeţii zilelor noastre, care nu prea au vreme să-şi strunească scrisul, preferându-i pe conaţionalii noştri, cu care sînt obişnuiţi din străbuni: „Măi, fir-ai să fii,/ Ascultaşi pe toţi cioflingarii?/ Dracul! Nişte hăia, sanchi, posaci./ Că te bat de calci cuie./ Ce vrei?!/ Pacoste pe capul/ Familiei, zău,/ Poate să bălmăjeşti tu colo să/ Neadormi –/ Crezi că te joci cu/ Te'ncurci?/ Ptiu, mi

se bătu şi ochiu'/ De rău, numa',/ Să vezi cum pui eu/ Paru' pe spinarea ta".

Şi, odată ce trece peste întâmplările din viaţa oamenilor cu un vocabular de mahala, poetul devine mai interesant, el îndreptându-şi atenţia, cu fineţe, aş zice, mai mult către fenomenul social. Florentin Smarandache surprinde anumite evenimente din cadrul comunităţii ţigăneşti, care fac parte integrantă din viaţa zilnică a acesteia. Iată, în acest sens, o profundă transcriere, care te ia prin surprindere nu atât prin aspectul său prozaic, cât, mai ales, prin articularea fiecărei vorbe în parte, prelucrată cu o tehnică de fin plastician al descrierii stărilor emoţionale. Particularitate constatată, de altfel, în mai toate creaţiile semnatarului „Cântecelor de mahala". Stau mărturie, în acest sens, următoarele versuri, care confirmă faptul că Florentin Smarandache este un poet original, patetic, care, aşa cum am mai spus-o, aduce, cu fiecare carte publicată, câte un element nou, durabil: „Ia, mă, să văd cine fu ăsta/ cu sământă de/ skandall, Nea Purrcell,/ alergic bovariu la muncă/ Coate-goale, maţe/ fripte şi zdrelite/ Da ce vocalimbar avu măgaru' şi ce/ pretenţii de şuetă/ Parcă poţi să te/ c... în pofta nărodului?/ Mai bine mai rău:/ hai sictir cu el -/ Fugi, doamne, d'acia./ Lasă-mă/ să trăiesc liniştit" ("Nea Purrcell").

Acesta ar fi numai un aspect al poeziei lui Florentin Smarandache, dar, citind cu atenţie „Culegerea de exerciţii poetice" (Craiova: Aius, 2000), vom constata că îndrăzneala poetului este aceea de a-şi schimba nu numai stilul, ci, parcă, şi vocabularul. De data acesta, el este unul elevat, atrăgător prin imaginile poetice pe care le sugerează. Drept pentru

care, poezia sa poate fi privită ca o explozie solară, cu urmări dintre cele mai fructuoase în materie de idei şi, de ce să nu spunem, avem de-a face cu o poezie cu filon cvasi-aurifer, din punct de vedere al tonului şi al dicţiei: „Lumina îşi ridică poalele în brîu./ Se-nţeapă în brazi/ cerul/ şi simt, încet, cum despărţirile/ ne risipesc./ La un capăt de cădere,/ o cabană opreşte/ în răcoare,/ Când un copil aleargă de-i iese sufletul/ prin urechi" ("Naştere").

Sorgintea poetului îi dă dreptul la cuvânt şi iertare, la jertfă pentru cuvânt şi trăire prin poezie. Iată, spre ilustrare, o extraordinară întâmpinare lirică, prin care volumul „Culegere de exerciţi poetice" îşi are nu numai independenţă, dar şi o puternică „Economie de spirit": „V-aţi găsit să construiţi/ tocmai din păsări,/ pentru cărămizi./ Puneţi pasărea pe pasăre şi/ le bateţi aripile/ în cuie./ Dar nu-i nimic./ O să zburaţi voi cu/ cărămizile".

Este, aşadar, un poem care ne dă dreptul la a ne gândi mai mult şi a ne face chiar planuri în privinţa viitorului poetului, care scrie fără a impieta versul de calitate, având simţul profund al metaforei.

Formulele pentru spirit ale lui Florentin Smarandache

ADRIANA ELENA RĂDUCAN

Am răsfoit pe îndelete „Formule pentru spirit”, o carte de poezii a poetului Florentin Smarandache. Viaţa de fiecare zi, prinsă într-o altă dimensiune, îmi apare ca o existenţă filosofică, filtrată prin fugara privire a celui care trăieşte cu patetism fiecare clipă. Încleştarea viziunii poetice atinge paroxismul în poezia care dă şi titlul volumului, unde poetul dezvăluie irezistibile mecanisme ale spiritului, adânci şi durabile, vizând şansa de a exista, înalta conştiinţă de sine, contemplarea lumii ca tot, „formulele pentru spirit” sugerând un model de reacţie în faţa evenimentelor de tot felul.

„Efigia hâdă
a timpului
pe frunte.
Febril caut
Formule
(care nu există)
pentru spirit.
Creierii
transpiră pe tâmple.
A rămas oglinda -
templu
în care mă întâlnesc
cu mine.”

(*Formule pentru spirit*)

Obişnuit cu depărtările, cu plecările şi revenirile permanente în spaţiul natal, poetul Florentin Smarandache trăieşte imensul prilej al studierii hărţilor zonale, veşnicul joc al perspectivelor încrucişate, pe care şi-l asumă ca pe o stare de fapt, cântărindu-şi cu aceeaşi unitate de măsură liniştea sau neliniştea existenţială, abordând în fiecare clipă un alt model de înţelegere asupra vieţii şi a faptelor omeneşti:

„Cu fructe în ramuri
lipsă –
pomi în cadenţă,
desculţi.
Moara
mulge de apă
izvorul,
şi în islaz:
delir-de-trandafiri.
Curg măruntele, lacrimile
de cer.
Liniştea-mi măsoară
depărtările -
aceste negre plecări
ale pupilelor mele.”
(*Aceste negre plecări ale pupilelor mele*).

Nostalgic şi îndârjit, Florentin Smarandache se distanţează de platitudini, vorbeşte cu sine, simplifică şi ornamentează viaţa, situându-se când în joc, când în afara jocului, confruntând meditativ lucrurile, natura cu tot avatarul ei.

„În lucruri se face
târziu.

Arini – cu capul greu de somn
aplecat spre pământ,
salcâmi – obosiţi de mult stat
în picioare.
Seara stinge cerul.
Mai trec vânturi într-o
barcă de aer.
Pe stradă, un felinar aprins
dă cu lumina de gard.”

(*Tăcerea ca o barcă*)

Chiar dacă este la o vârstă încă tânără, „jocul de-a viaţa” pare să-l singularizeze, poetul îşi trăieşte existenţa cu o considerabilă amploare, preţuind fiecare clipă, având decenţa cuvintelor, ocoleşte spusa pe şleau, nuanţează ideea cu nedomolită viziune poetică:

„Ca o fată lălâie,
seara cade în genunchi
lângă geam.
Cer cu ochi negri.
Prin timpane liniştea
îşi face pat de culcare.
Lucruri, toate, au devenit egale
cu ele însele...
Se mai zbate puternic o libelulă
într-un ceas...
- Vă rog să nu mă aşteptaţi,
voi întârzia puţin
printre stele.”

(*Singur printre stele*).

Dinamica fanteziei remodelează iubirea cu păr lung, amintiri ce rezonează, curmă ispitele sau împovărează gândul pentru totdeauna. Evidenţe ce nu-şi schimbă vadul, surprind, tulbură, iscodesc, înţelenesc până la pierderea identităţii. Poeziile închinate iubirii nu domină cantitativ, dar răspund unei chemări plină de efuziuni lirice.

„Şi citesc râurile, arborii,
aerul, marea.
Citesc râurile şi le scriu
cu pietre,
citesc arborii
şi-i scriu cu nori,
citesc marea şi-o scriu
cu meduze.
Şi scriu cu pietre, cu frunze,
cu nori, cu meduze.
Citesc iubirea cu părul lung -
şi pentru a scrie
înmoi tocul în lacrimi,
în lacrimi."

(*Iubirea cu părul lung*)

Neaşteptat de romantică, iubirea cântată de poetul Florentin Smarandache se îngemănează cu ziua şi noaptea, cu trecutul, prezentul şi viitorul, ancorând în timp şi la ţărm de mare, la poale de cer… visul împlinit sau neîmplinit, plăsmuind o iubire ca „o mică parte din divinitate".

Izvor de sens, iubirea îl prinde în capcana ei, atingând cel mai înalt prag al vieţii, recuperând prilejul nesfârşirii, a dezinvolturii fără margini:

„Pe deal mestecenii
se limpezesc în var.
Izbucnesc salcâmii
în hohote...
de muguri,
luminile se-adun'
în portocali.
Vezi pasărea aceea?
Cu aripile se ţine
de aer.
Din melodia ei
ţâşnesc izvoare.”

(*Din melodia ei tâşnesc izvoare*).

Contragerea, perceperea iubirii ca pe-o icoană devine cu putinţă într-un anume moment. Ordinea orizonturilor se măreşte şi descreşte pe rând, încât poetul se împacă cu toate, convenienţele de rând se pun de acord cu cele lumeşti, înalta plăsmuire spirituală transformă totul în pasiune şi amintire:

„Mă ustură sânii
cei frumoşi
ca două corniţe de miel.
Mă strâng
anii tăi mici.
Pe umeri
părul cel muiat în noapte
alunecă în şoapte lungi.
Buzele tale, de sticlă,
îmi biciuie obrajii,
iar inima

îmi dizolvă făptura
ca valurile împrăştiind
nisipuri pe ţărm.
Şi atât de departe
este cerul ochilor tăi
Încât simfonia dragostei
are numai uvertură."

(*Icoană*)

Când împăcat, când neîmpăcat cu sine, poetul Florentin Smarandache conturează într-un corpus de poezii viaţa în sine, zbaterea insului în univers, timpul ireversibil, iubirea, resemnarea, pasiunea, chemarea, depărtarea, aşteptarea, simţul acut al lucrurilor, resortul primordial, insolitul existenţei, încât universul întreg îi este solidar.

„Plâng orele printre ani,
ore rămase
statui albe
în lava cernită
a vremii.
Zarea (plină-de-ruşine)
se strâmbă la mine,
prin codri vântul
atârnă în ştreang.
Acolo, la margine
de spaţiu,
mă veţi găsi cerşind
un Univers."

(*Mă veţi găsi cerşind un univers*)

Sub durata acestui timp, oferindu-se implicit întregului *univers* prin creaţia sa, poetul Florentin Smarandache merită „rama” unui uriaş eveniment, menit a-i încununa anii de aşteptări, răsplata nominalizării la Premiul Nobel pentru Literatură.

CĂLĂTORIA E CUNOAŞTERE

"Cât trăieşti, nu te mai saturi de văzut."
(Florentin Smarandache)

Călătoria, o ieşire în afara timpului

ION RADU ZĂGREANU

Pentru Florentin Smarandache, scopul călătoriilor este unul al cunoaşterii: “e bine să cunoşti lumea şi să compari sisteme de viaţă, culturi, civilizaţii, credinţe diferite”. Florentin Smarandache preferă o stare “boemă” a călătoriilor, o libertate totală, spontaneitate, o visare “cu ochii deschişi în această lume preocupată de material” (cităm din volumul al IV-lea din seria jurnalieră a voiajărilor sale intitulate, *Frate cu meridianele şi cu paralele,* volum apărut la Râmnicu-Vâlcea, 2008). Asemeni unui alt autor de jurnale de călătorie, scriitorul Cornel Cotuţiu, olteanul americanizat vrea să cunoască viaţa reală din locurile vizitate: “Îmi place să mă plimb la întâmplare pe străzi, să cunosc viaţa reală, omul obişnuit, nu reclama idealizată şi exagerată din filme sau reviste”. Resursele financiare şi le rezervă pentru “muzee, expoziţii, catedrale, cărţi... totul pentru spirit”.

Dacă pentru Cornel Cotuţiu, călătoria pe meridianele lumii este o şansă de ieşire dintr-o Românie imperfectă, sub multe aspecte, pentru Florentin Smarandache, ea echivalează cu o “rupere de lume”, o ieşire în afara timpului: “nu vreau să aud de nimic... lucru, internet, şedinţe, email-uri... pur şi simplu, mă rup de lume, ies în afara timpului şi mă recreez”.

Călătoriile lui Florentin Smarandache constituie şi un bun prilej de întâlnire cu prietenii matematicieni, cu cercetători universitari, studenţi, scriitori, ocazie de a-şi distribui cărţile sale unor biblioteci importante, de a ţine conferinţe având ca

subiect preocupările lui de matematician sau de iniţiator al mişcării paradoxiste. Deşi îşi ia notiţe cu abnegaţie ("scriu în săli de aşteptare, în taxi"), Florentin Smarandache va recurge până la urmă "tot la stilul lapidar", uneori aproape telegrafic. Ai impresia că el este un student grăbit, care îşi ia notiţe pe apucate, deoarece "profesorul", realităţile vizitate, sunt copleşitoare, mereu altele, surprinzătoare, fermecătoare, şocante.

Călătorul se comunică pe sine, în raport cu o lume, mereu alta, mereu interesantă. Ai impresia că devine o agenţie ambulantă de publicitate. Îl uimeşte peisajul arhitectonic "supranatural" al oraşului Chicago. Se bucură de programul românesc de o oră la TV Chicago, realizat de poeta Cleopatra Lorinţiu.

Îl încântă Brazilia, ţara lui Pele, casele pe piloni de pe Amazon, uriaşa statuie a lui Isus de la Corcovado, cel mai mare stadion din lume, Maracana, capitala Brasilia, "cel mai modern oraş din lume".

Vizitatorul caută dincolo de aparenţele care încântă ochiul. Constată numărul mare al divorţurilor în SUA, mulţimea brazilienilor neştiutori de carte, declinul folosirii limbii franceze, dorinţa brazilienilor de a ajunge în SUA.

La Florenţa întâlneşte mereu români, care muncesc din greu. În următoarele capitole, informaţiile devin mai bogate.

Veneţia îl impresionează mai puţin. Ca un oltean rural, se plimbă desculţ prin oraşul apelor. Urcă în turnul din Pisa şi întâlneşte cerşetori "negruţi" din România.

Şi în Atena află conaţionali. Câinii vagabonzi bântuie în capitala Greciei, ca în Bucureşti. Reface imaginar anticul

teatru din partea de jos a Acropolei, îşi închipuie că este spectator la piesele lui Eschil, Sofocle, Euripide şi Aristophan. Ne ţine o detaliată lecţie despre mitologia greacă. Propune rescrierea istoriei artelor, a literaturii, a ştiinţelor, "luându-se în considerare şi creaţiile popoarelor mici, supuse, umilite". Consideră "Odyssea" lui Homer simbolul eforturilor pentru împlinirea unui ideal. Cutreieră insulele greceşti.

În Peru, sesizează faptul că monumentalitatea bisericilor contrastează cu traiul umil al oamenilor de rând. Copacabana îi aminteşte de fostul Balcik românesc. Se lasă fermecat de civilizaţia incaşilor, vizitează numeroase muzee. Transpare bucuria de a călători, de a compara realităţi cunoscute cu cele văzute pentru prima dată.

La capăt de drum, este fericit că se întoarce acasă: "Acasă, ce bine e acasă!". Românul din el reapare la suprafaţă şi scepticismul îi dă ghes, gândind că are şansa de a mai călători, în timp ce mulţi "colegi de-ai mei din liceu şi generală sunt acum... dincolo".

În condiţiile existenţei internetului şi a enciclopediilor de tot felul, jurnalele de călătorie, vrând, nevrând, îşi pierd din popularitate. Probabil că rolul lor se va reduce mai mult la o invitaţie de voiaj, iar, în cazul marilor personalităţi literare, vor conta mai mult reacţiile acestora în faţa noilor lumi vizitate.

Jurnalele de călătorie ale lui Florentin Smarandache se apropie de cele două deziderate.

Vizitez şi învăţ

ŞTEFAN VLĂDUŢESCU

Profesorul Florentin Smarandache este fondatorul curentului estetic paradoxist, primul curent cu accentuate fundamente logico-ştiinţifice. Totodată, paradoxismul este printre foarte, foarte puţinele direcţii estetice impuse în ultimii 20 de ani. Prin adepţii săi, mişcarea de gândire paradoxistă aprinde lumini pe toate continentele.

Florentin Smarandache nu este doar primul şi cel mai important teoretician al curentului, ci şi unul dintre cei care îl ilustrează cu brio. În paradoxism înscriem şi recenta carte a domniei sale, „Pura vida (fotojurnal instantaneu)" (Craiova: Editura Sitech, 2012). Volumul este paradoxist şi novator sub mai multe aspecte. Înţelegând că „nimeni nu mai are timp", că „oamenii nu mai citesc" şi că „vor totul citit de-a gata, autocomentat, autorezolvat", autorul îşi construieşte opera apelând la un complex de coduri de comunicare. Preponderenţă au fotografiile: „suprafaţa pozelor se-ntinde aproape la jumătate sau mai mult din întreg volumul". Codul scriptural ocupă locul secund. Registrul scriptic al cărţii este unul constituit din „fraze scurte şi simple, fără multe vorbe". Principiul de structurare este unul adaptat ritmului lumii „în care vremea trece rapid". Redactarea şi construcţia sunt instantanee. Ele cadrează cu viteza, volumul şi impactul semnificaţional al fotografiei. Redactarea scriptică încearcă să intre în cadenţa flash-ului. Autorul scrie pe loc, „la prima mână", „cu idei scurte ca nişte blitz-uri, cu economie de

cuvinte”. Scrisul este din mers: se scrie în camion, în autocar, în avion, în muzeu, chiar „mergând pe stradă printre tarabe”. Scrie tot timpul, după cum constată consoarta sa, Lilia.

Încercarea salutară, de altfel reuşită, este să se redacteze după regula fotografiei: pe loc, instantaneu, odată cu evenimentul.

Originalitatea formală este dublată de noutatea conţinutului. Volumul este un jurnal de existenţă. El acoperă 21 de zile (19.12.2010 - 09.01.2011). Pe principala sa dimensiune, cartea este trăire. Descifrată într-un plan superior, existenţa lui Florentin Smarandache poate fi comprimată simbolic într-o ecuaţie revelatoare: existenţa = viaţa ştiinţifică plus viaţa estetică, plus VIDA PURA. Florentin Smarandache este înainte de toate un om de ştiinţă. Viaţa sa are o componenţă ştiinţifică, o alta de estetică şi o a treia de „odihnă activă” – călătoria. „Pura vida” sau „vida pura”, aşa cum ni se explică, „înseamnă viaţa pură în societăţile hispanice”. Practica de tip „vida pura” apare ca formă de odihnă activă. Armătura cărţii „Pura vida” o constituie o călătorie în trei dintre ţările Americii Centrale: Nicaragua, Costa Rica şi Panama, sejurul în fiecare ţară fiind de 7 zile.

Deşi concepută ca ieşire din preocupările de bază (estetică şi ştiinţă), călătoria se dovedeşte în parte o întoarcere către cele două tipuri de cunoaştere. La modul general, omul are, în existenţa sa, de cunoscut oameni, locuri şi pe sine. Dincolo de aceste cunoaşteri aplicate, există cunoaşteri fundamentale care pornesc de la ele şi le dau o nouă dimensiune. Este vorba de cunoaşterea ştiinţifică şi de cea estetică. În situaţia de faţă, cunoaşterea turistică se întoarce către cunoaşterile funda-

mentale. Postulatele nucleare sunt „vizitez şi învăţ”, călătoresc şi scriu instantaneu.

În ce priveşte eul călător, acesta se consideră „călător la infinit” şi căutător de orizonturi nelimitate. Călătoria este nu numai o problemă de experienţă interculturală şi de peisaj, ci o mai bună, mai rafinată cunoaştere de sine, o situare mai exactă în mersul lumii. Aflat în Costa Rica, eul călător notează: „Turişti din Mexic, Columbia, Canada, S.U.A., Anglia şi … România. Când mă prezint că-s din România, ghidul Filander zice că-n 30 de ani n-a avut nici un turist român! (…) Mă-ntreabă ghidul de unde ştiu spaniolă? Îi spun că se-aseamănă cu româna, limba mea nativă. El se uită mirat la mine. Credea că româna e de origine… slavă”.

Turismul înseamnă şi amintire, reamintire. Vizitarea unui muzeu în Nicaragua întoarce gândul în trecut: „Printre armele vechi ale băştinaşilor am văzut şi… prăştii! Cum ne jucam noi copiii la Bălceşti, şi trăgeam cu ele în ciori, sau ne hărţoiam de-a războiul între noi”. Am zice că se poate pleca de acasă pentru a călători spre sine.

Călătoria aduce elemente de cunoaştere ţinând de istorie, geografie, demografie, tradiţii culturale, zoologie, botanică. Ca pasionat de carte, diaristul nu pierde ocazia de a se informa asupra cărţilor şi autorilor din ţările vizitate. În mod memorabil, în Panama, printre cele 15 cărţi ale poetului şi scriitorului A.M. Franco, identifică una cu titlu paradoxist: „Povestiri şi Antipovestiri”.

Eul călător se impregnează de cunoştinţe. Totodată, învaţă să vadă din perspectiva oamenilor locului. O experienţă specială cu inducţii în plan intelectual o reprezintă exerciţiul

prezenţei în locuri cu climă diferită. Pe lângă amintirile culturale, cu fundal de învăţătură, din Panama este adus în jurnal un eveniment marcant: muşcătura şarpelui mantaralla. Intrând în apă în zona plajei Playa Vera Cruz, diaristul este muşcat de şarpe şi consemnează: „Până acum, în viaţa mea, fusesem muşcat doar de ţânţari şi viespi. Iată-mă muşcat şi de animale exotice în ţări tropicale!”

Examinat sub aspect practic, jurnalul este un excepţional ghid: în ce priveşte traseele, costurile, locurile de văzut, cunoştinţele de însuşit.

Per total, în linia paradoxismului, cartea izbeşte prin noutatea formală şi de conţinut. Rămâne ideea de a scrie instantaneu şi „fără retuş” şi ideea de „vizitez şi învăţ”.

Altfel, lectura este plăcută, interesantă şi reconfortantă. Ea arată că atâta timp cât suntem pe drum trebuie să ne comportăm ca nişte călători: *călători la infinit*.

Călătorii neutre

ADRIAN BOTEZ

Trebuie să mărturisim că, atunci când am văzut, pe copertă, titlul: “Frate cu meridianele şi paralelele”, vol. 6 (Ed. Silviana, Rm.-Vâlcea, 2010), gândul ne-a zburat la un Josef Conrad, cu “Proscrisul din Arhipelag”, la Karel Čapek, cu “Impresiile de călătorie” (din Spania, Italia, Olanda, Danemarca, Suedia, Norvegia…), ori la Jean Bart al nostru, cu “Europolis”-ul lui, sau, chiar, la „călătorul” nautic Radu Tudoran!

Nu. Nu e nimic din toate astea. La prima vedere, nu avem de-a face cu călătorii spre nişte spaţii noi, fascinante, obsesive etc. – pare că ni se dau doar stricte şi seci informaţii, extrase dintr-un ghid turistic (mediocru), ori internetistico-mecanice (deci, “la îndemâna” oricui şi total neutrale, de parcă autorul nu ar călători într-o geografie reală şi într-o istorie vie, ci într-o geografie televizată şi într-o istorie extrem de vagă, complet virtualizată!): “Long Island Sound (estuar în Oceanul Atlantic, între statele New York şi Connecticut), lângă oraşul Bridgeport”; “Orville (1871-1948), Wilbour Wright (1867-1912), SUA: la 17 decembrie 1903, la Kill Devil Hills, în statul Carolina de Nord, cei doi fraţi din Dayton, Ohio, au efectuat, pe rând, fiecare, câte două zboruri în linie dreaptă”; “Cutremurul din 1964 a provocat 100 de morţi, iar străzile 4 şi 5 din Anchorage au fost distruse. A avut magnitudinea de 9,1 pe scara Richter şi a durat 4,5 minute”; “În hotelul <<Căpitanul Cook>>, un tablou despre moartea exploratorului britanic, cunoscut sub

numele de Căpitanul Cook, în Golful Kealakeua, din Hawaii, la 14 februarie 1779. El a explorat Noua Zeelandă (între 1768-1771), a descoperit insulele Hawaii (denumite de el Sandwich, în cinstea sponsorului expediţiei sale), în 1778 – şi a navigat în Oceanul Antarctic între 1772-1775"; "Portul Anchorage are cea mai mare mare din lume"; "În religia creştină, vinul reprezintă sângele lui Hristos, proclamat ca atare la consiliul din Lateran, în 1215"; "Insula Jamaica e descoperită de Columb, în anul 1494, dar colonizată slab de spanioli" etc.

Deşi aceste informaţii – "de ghid turistic"/"agenţie turistică" (contactată direct sau pe/prin Internet) ori de dicţionar de buzunar! – supra-abundă (dând impresia puternică a unei realităţi artificiale, pur livreşti: s-ar insinua, printre rânduri, sugestia că, în zilele noastre, nici nu merită să te mişti din patul tău comod, putând urmări, "pufos" şi fără niciun risc aventuroso-existenţial asumat – "spectacolul lumii" la TV, ori navigând pe Internet!) – cei care ar afirma că omul lipseşte din carte – s-ar înşela amarnic!

Greşit! Omul există, şi încă din plin, cu nenumărate ofuri, şi amărăciuni, şi nostalgii de... ne-neutralizat (pe lângă contactele, profund înviorătoare, cu oameni majori, din breasla cercetării ştiinţifice, precum prof. univ. dr. Zhang Wenpeng, David Schmidley, preşedintele UNM/Univ. New Mexico, prof. univ. emerit dr. Paul Wang etc.)! Dar, când şi când, omul îşi presară, în text, chiar şi "impresii organice", provocate de climă ("Am un frig în mineeee... de parcă mi l-a băgat cineva cu o pompă!", sau convingeri viscerale, "de maţe împestriţate" ("Să nu-i văd şi să nu-i aud pe niciun coleg de la Universitate... nu le deschid e-mail-urile... sunt în vacanţă. Mi-

s dragi ca sarea-n ochi (mai ales cei de la administraţie)!" – însă (prea rar, din păcate!) şi cu poezie discretă, "în flux scurt", "telegrafic" (precum este şi existenţa umană, în acest univers demenţial de grăbit!) – firavă, adevărată, delicată: "În împărăţia apelor, meduzele amintesc de nişte balerine".

Pe oriunde peregrinează, cu conferinţele sale (despre propriile revoluţii, în matematică ori în fizică şi-n logică-informatică) – din Ohio până în Alaska, ori de la Paris şi până în Caraibe, românul Florentin Smarandache duce cu el necazul şi sentimentul de revoltă, contra nedreptăţii (real-imediate sau potenţiale), trăind în cadrul unei societăţi umane grav şi teribil de penibil "deraiate" spiritual ("Acum ştiu de ce oamenii beau şi-i înţeleg: să uite de viaţa asta mizerabilă şi fără sens, manipulată de cei bogaţi şi cu putere. Merg pe la conferinţele astea ca să-mi pun creierul la contribuţie, să nu lenevească. Să fiu permanent în situaţii de învăţare, asimilare şi creaţie"; "Sunt prea bătrân pentru lumea asta, pe care n-o mai înţeleg") – şi amintirea strâmtorării sau chiar strâmtorarea endemică – traduse, toate, în obsesia "costurilor" – de la onorarii de conferinţă şi până la produse ori servicii: "Am primit, ca onorariu, un cec de 250$"; "Cu autobuzul 24 (biletul 2$), ajung din centru la Space Needle (Acul Spaţial); 16$ intrarea"; „E sâmbătă şi am fost în Utica, la Walmart, ca să-mi cumpăr o păturică subţire (10$), o lingură şi un cuţit (dar n-am avut încotro, a trebuit să iau un pachet de patru bucăţi, din fiecare – 1$ + 1$)"; "Lilia voia şi ea să vândă căciuli şi ciorapi împletiţi de ea, însă îi trebuia aprobare de la primărie, iar taxa era scumpă (100$)"; "Un film despre mirabila auroră boreal. 8,75$ intrarea"; „Plecat cu

trenul din orăşelul Seward. 119$”; “Plătesc 17 euro pentru numai două beri”; “Mi-e foame şi cumpăr un sandwich de 3,80 euro (cu salam, brânză şi puţine vegetale)”; “Te-agaţă vânzătorii peste tot. Şi nişte preţuri mai mari ca-n America (n.n.: în Jamaica/Montego Bay)! Fostele colonii engleze sunt scumpe. 4$ intrarea pe plajă”; „Pe plaja Groovy, din Montego Bay, o gustare la restaurant – preţ ridicat” – şi (deşi nerecunoscută!) expresia nostalgiei originilor: „Am fost pe destule litoraluri, pe 3-4 continente, dar cel mai mult mi-a plăcut (fără nicio chestie de patriotism) la Marea Neagră; Eforie Nord a fost plaja mea preferată. Parcă mai îngrijit, mai animat şi plin de viaţă. Mi-amintesc de gogoaşa înfuriată cu ciocolată (dulce ca mierea, caldă), de peştişorii mărunţi, prăjiţi, ce-i ronţăiam şi-i înghiţeam ca pe seminţe, de porumbul copt, ori bând bere şi mâncând mici la terasă”; „Închiriem un taxi pentru o zi: 120$ şi mergem la Ocho Rios (Opt Râuri – în spaniolă)”; „20$ intrarea, de persoană, pentru un tur de 45 de minute la Grota Verde” – totul, dublat de amintiri matriceale: „Îmi aminteam de Peştera Muierii, din Polovragi, judeţul Gorj, unde am fost în tabără când eram în clasa a şaptea. Aici se ascundeau în special femeile şi copiii, când năvăleau turcii; bărbaţii erau plecaţi la oaste, să lupte”; „Cumpărăm (2,5$/100g) rom jamaican”; “Taximetriştii îţi spun un preţ când te urci în maşină şi-ţi cer alt preţ (mai mare!) când cobori!” etc.

Nimic, nici măcar Parcul Yellowstone, nu-l trezeşte pe autor dintr-o stare de apatie (de fapt, o atitudine profund resentimentară!) şi abulie “anti-socială” şi “anti-cosmică”, în care însăşi natura “se prezintă” ne-conform cu standardele de

“cost” (de energie a atenţiei!) şi “imagine” servită – normale (cel puţin aşa ne creează impresia autorul volumului, un adevărat “grognard” napoleonian, în lumea pigmeilor escroci “capitalişti” cam troglodiţi, în mentalitatea lor, exclusiv “profitardă”) – de pe un mal şi de pe celălalt, al Atlanticului: “Maluri de piatră la gheizere (s-au format) şi o baltă ca un abis care duce în fundul pământului. Când erupe, se-aude vuuu, vuuu… parcă-i infernal. Mai degrabă interesant, decât frumos, la Yellowstone”; “La 6,20 dimineaţa, am ajuns la Paris. Am schimbat în aeroport 300$ şi am primit 169$ (aproape jumătate!)”.

Şi îşi încheie cartea, aparent triumfalist, în realitate chinuitor – cu, mereu, aceeaşi obsesie (cât reactiv-conştientă, cât subliminală) a “costului capitalismului”: “Am ajuns a doua zi în Dallas, la Motel 6 (58,89$, iar taxiul de la aeroport 28$). Veni, vidi, vici! Am câştigat experienţă de viaţă, noi informaţii şi impresii”.

“Am câştigat experienţă şi impresii…”. Poate! Mai curând, şi-a completat colecţia de nemulţumiri şi frustrări socio-financiare şi… cosmice! Pentru că nu există, nicăieri în carte, semnele “călătoriei iniţiatice”. Cel puţin, nu în ce priveşte spaţiile – de dincolo de Atlantic, sau… vest-europene (ceea ce nu-i major diferit, ca mentalitate a profitului şi a batjocoririi valorii autentice, într-o lume dominată, tot mai înspăimântător, de ignoranţă şi de impostură! – la Paris, îi povesteşte, “pe şerveţele”, unui amic “de breaslă” – dr. Athanasis Chantis, cercetător în materie condensată, “grec după tată, rus după mamă, s-a născut în Uzbekistan, dar a trăit în Grecia” : “I-am spus cum e ridiculizată Ipoteza Smarandache –

că nu există viteză limită în Univers)")! În schimb, călătoria spre "inima" (neaflată!) a satului său natal, Bălceşti (pentru a se auto-recupera spiritual-existenţial) tentează o acţiune de "regressus ad uterum". Nereuşită – şi revelatoare de *total nereuşită adaptare la lume*, din pricini de dezrădăcinare: "Nu-mi mai place în România, nu mă pot adapta în America…".

Acest volum 6 al cărţii "călătoriilor" bombănitoare, ale celui care-şi ascunde frustrările identitare, în cercetări furibunde, scânteietoare (mai curând … explozive!) – ascunde, în fapt, un Ahasverus al spaţiilor pe care nu le poate umple cu sine – şi al minţii pe care n-o poate goli (întru descoperiri pur-ideatice!), îndestul de febril, pentru a nu-şi mai aminti problemele identităţii umane ale Patriei (uneori negată, dar mereu evocată!).

Călătorind în Rusia actuală

MARIAN BARBU

Apropiindu-se de împlinirea unei vârste rotunde (n. 10 dec. 1954), Florentin Smarandache, profesor la New Mexico University (USA), tinde să-și stabilizeze preocupările de specialitate – sub raport științific și tehnic. Dacă, până mai ieri, jubila în fața cuvântului tipărit ce rezona pentru literatură, astăzi, culege roadele nenumăratelor eforturi ca matematician și specialist recunoscut în domeniile conexe în care a investit fără limite. În 2011, Academia Română i-a oferit Premiul „Aurel Vlaicu", iar în China i s-a decernat Premiul „Doctor Honoris Causa", pentru preocupările sale multiple cu aplicabilitate imediată sau de perspectivă.

După succesele literare, atâtea câte au fost (în România, în special cu piesele de teatru, cu teoria mișcării paradoxiste, cu ingeniosul roman "America, paradisul diavolului" (patru ediții între 1992, primăvara, 1992, toamna, 1994, 1999), de câțiva ani buni matematicianul călătorește mai pe toate meridianele și paralele lumii. Scopul: de ordin științific; răspunde invitațiilor venite pe te miri ce teme solicitate să conferențieze ; în principal, mai toate pornesc de la matematică.

Din momentul declanșării unui da confirmator, cunoașterea dlui Smarandache se manifestă tridimensional: în scris (în principal, pe calculator, de regulă prin internet, dar și prin manifestări olografe, destul de variate. Aici ar intra și cărțile tipărite); prin oralitate (la cursurile universitare de la New Mexico; la demonstrațiile *pro domo*, făcute în fața unei

audiențe specializate, în țările vizitate; în discuțiile private de la telefoanele de acasă ori de la secretariatul facultății); prin procesare continuă. Creierul uman intră în dispută sau în colaborare cu mașinăria calculatorului.

Rămâne greu de separat, și cu atât mai mult de indicat, cine și când s-a aflat la pupitrul de comandă. Numai că și imaginația are variabilele ei. Așa că, în materie de cunoaștere prin călătorii (uneori chiar în jurul camerei; c-o singură condiție – să nu ai doar amintiri dintr-o pernă), profesorul Florentin Smarandache are la activ cel mai bogat palmares dintre scriitorii români, fie din țară, fie din străinătate.

Ca beneficiarul unor lecturi al cărților aparținând și acestei zone, am selectat-o, pentru acum, pe cea intitulată "Mama vitregă, Rusia" (Râmnicu Vâlcea: Offsetcolor, 2006, director: Mircea Monu). Motivele opțiunii : imprimarea clară pe hârtie 80% albă, fotografiile reproduse în policromie, care ridică standardul de prețuire și demnitate al indicatorilor referențiali, limbajul directiv, orientat pe comunicare imediată; din când în când, analitic, explicativ până la detalii strict necesare în expozeul formulat. Nu sunt neglijate unele cancanuri – puterea țaristă, puterea bolșevică. După cum globtroterul, făcând apel la documente ale vremii, scria cu lux de amănunte despre Inessa, amanta lui V.I. Lenin, ca și despre fiica lui I. V. Stalin. Și într-un caz și într-altul, Florentin Smarandache apasă cu o reală convingere pe înalta învățătură a celor două femei, specializate nu numai în politica roșie, ci și în limba engleză. Dar împrejurările numeroase ale vieții din țările occidentale, ca și mariajele nefericite, pe care și le-au

asumat cu bună știință, le-au făcut personaje, deloc literare, intrând în atenția organelor de siguranță și diplomație.

Florentin Smarandache este cucerit, dacă nu înmărmurit, când află că în Rusia lui 2005 erau 220 de institute de cercetare științifică; sau cum un savant, Boris Levin, un iubitor convins al plimbărilor în aer liber, nu știe denumirea marelui parc din Sankt Petersburg (el a descoperit anomalia orto-positroniumului în 1987, independent de grupul de la Michigan (USA). Dar câte fermecătoare explicații găsim pe tot parcursul șederii lui Smarandache la Petersburg, oraș înființat de țarul Petru cel Mare, contemporanul apropiat al lui Dimitrie Cantemir (1673 – 1723).

Capitolul "Farmecul Veneției rusești" – ca multe alte note de călătorie din această carte conține toate particularitățile de gândire și alcătuire, implicit de exprimare ale autorului ei. Informații seci, atâtea câte sunt strict necesare unui probatoriu credibil; traducerea din limba rusă a unor cuvinte și expresii folosite/întâlnite; obiective civile și religioase existente în zonă; o fotografie color, din 3 aug. 2005; un excurs de istorie, începând din sec. al XIII (de la ocupația mongolă), până la 1989; crime pentru tronul țarilor, „Nopți albe" și „Zile negre", Moscheea din Sankt-Petersburg, faimosul muzeu Ermitaj, pictori ai lumii prezenți cu lucrări în muzeu, despre fortăreața „Petru și Pavel", un medalion de o rară noblețe confraternă, dedicat soților Larissa Borissova și Dmitri Rabounski, fizicieni ruși – toate acestea sunt repere revelatorii ale capitolului amintit.

Preocupările celor doi fizicieni vizează actul comunicării dincolo de actualele tehnici cunoscute. Ei afirmă că informația

poate penetra instantaneu orice bariere materiale, iar transferarea se face fără absorbție (apud Fl. Smarandache).

Cartea are 125 de pagini. Ultimul capitol, al 5-lea, se prezintă ca un elegant *remember* despre Moscova. Autorul este bucuros să afle că în Biblioteca Centrală din Moscova se găsește și revista *Progress in Physics*, editată de el și de cei doi însoțitori ai săi.

Vârful de lance al scopului pentru care a venit în Rusia l-a constituit cercetarea științifică din orășelul Pușcino, aflat la 120 km de Moscova. Mergând cu autobuzul, poetul și prozatorul Smarandache își notează, în carnețel, dar și mental, despre frumusețea peisajului întâlnit: păduri, fânețe, lanuri de floarea-soarelui, companii de petrol, stejari, mesteceni, conifere. Autorul nu se poate abține, după ce a văzut numeroasele sonde de petrol, ca să nu exclame: „Companii, nu de petrol, ci de mega-petrol. Au zăcăminte uriașe”.

Ajuns în orașul științelor, își consemnează existența a șapte institute de cercetare: a celulei, a proteinelor, de inginerie genetică, de microbiologie, de cercetări chimice, de biologie, de matematici aplicate.

Pe românul american îl interesa producerea unei forme noi de materie, „în afară de antimaterie, nematerie (unmatter, în engleză)”, pentru care a ținut și o conferință despre probabilitatea neutrosofică, stadiul teoriei și aplicații. Se oferă exemple din spațiul Rusiei.

Cartea este doldora de informații, mai toate culese de la fața locului, suplinind orice ghid turistic, orientat în mod expres spre Moscova și Petersburg.

Certă rămâne maturitatea stilistică a exprimării matematicianului Florentin Smarandache care scrie cu supravegheată măsură a la Pitagora – multum in parvo.

P.S. Ca o împlinire științifică a globtroterului, s-ar cuveni ca, la împlinirea a șase decenii de viață, prof. dr. Florentin Smarandache să-și alcătuiască un corpus unitar al jurnalelor sale de călătorie din cele multele țări vizitate.

Destine excepţionale

ŞTEFAN DUMITRESCU

Există, fără îndoială, destin, Destine, iar multe dintre ele, prin voia Lui Dumnezeu sau a împrejurărilor, sunt cu adevărat excepţionale. Un asemenea destin excepţional este cel al matematicianului Florentin Smarandache, din Bălceştii Olteţului, născut la jumătatea veacului al XX-lea.

Despre Florentin Smarandache am auzit cu mai mulţi ani în urmă, la Vâlcea, de la prietenii mei Ion Barbu şi Doru Moţoc, ca fiind “autorul” Paradoxismului în literatură, despre care matematicianul scrisese o carte. I-am recenzat atunci elogios lucrarea despre paradoxism, deşi încrederea mea în acest curent la ora aceea nu era maximă, el rămânând mai mult în zona speculaţiei. Aşa cum curentul Semănătorist, care a avut un moment al lui de glorie la începutul secolului XX, dar nu a produs mari opere literare (de fapt, nu a produs nici măcar o operă notabilă), rămânând doar o încercare teoretică ce aparţine de acum istoriei literare şi istoriografiei, este posibil ca nici paradoxismul să nu producă opere de valoare, şi, în cazul acesta, va rămâne, şi el, o pură speculaţie. Există, desigur, şi posibilitatea ca acest curent, în cazul în care va fi deservit de scriitori talentaţi, de creatori de mare talent, care să dea mari opere, să devină într-adevăr un Curent literar în adevăratul înţeles al cuvântului, care să dea mari opere, aşa cum au dat clasicismul, romantismul, simbolismul. Tot ce este posibil în această istorie umană, absurdă, dureroasă, extraordinară şi… paradoxală!

Iată că, după câţiva ani, se produce, în înţelesul profund al cuvântului, întâlnirea cu Florentin Smarandache. Întâi pe internet, apoi, în modul cel mai revelator, prin lectura cărţii „Exotica și cutremurătoarea Indonezie", o carte recentă a domnului profesor Smarandache, dintre foarte multele cărţi scrise (scriitorul şi matematicianul Florentin Smarandache are înclinaţia către performanţă, către recorduri!).

Cartea aceasta este revelatoare, cum spuneam, atât pentru cunoaşterea unei lumi exotice (a unui segment exotic şi tragic al civilizaţiei umane) şi spectaculoase, cât şi pentru cunoaşterea personalităţii lui Florentin Smarandache, dar mai ales a unui destin foarte spectaculos. Din acest punct de vedere, am vorbi despre „săgeata epistemologică a Bălceştiului", înfiptă în cerul universalităţii. Sau despre vocaţia de absolut a aşezării de pe malul Olteţului, cu nume atât de frumos, Bălceştiul (târg interbelic, cu prăvălii cu obloane scorojite, de o parte şi de alta a unei străzi largi, cu văzduh mirosind a iz de toamnă şi a mere coapte), cel plin de melancolie şi umilinţă, comună mai răsărită, aflată lângă vestita aşezare Oteteliş, unde şi-a avut conacul cunoscuta familie de boieri Otetelişanu, cei care au înfiinţat şi au ţinut terasa Otetelişanu din Bucureştii veacului XIX, intrată în istoria culturii române, şi pe lângă care a trecut Tudor Vladimirescu, în fruntea unei părţi a oştirii sale.

Din această comună mai mare, care avea prin anii 70 prăvălii cu obloane mari şi scorojite de arşiţa verilor, cum îmi aduc eu aminte, rămase din perioada interbelică, a plecat matematicianul şi poetul Florentin Smarandache. Prin anii

1965-1968, autorul aceste recenzii era elev la Bălceşti, dar nu ne-am întâlnit.

Ne-am întâlnit, la modul profund, al comunicării empatice, atât de asemănători şi atât de diferiţi, acum prin intermediul cărţii lui, cu siguranţă o carte rară, carte apărută la Râmnicu Vâlcea (una dintre marile vetre de cultură din spaţiul românesc, şi asta de multe veacuri, dacă ne gândim la tipografia de la Govora), la editura Offsetcolor, în vara anului 2007, în condiţii grafice foarte bune.

Cartea, de fapt, un jurnal amalgamat şi sentimental (turistic, cultural şi educaţional), este rodul, actul setei memoriei prin care fiinţa încearcă să eternizeze, să fotografieze imagini, repere, tablouri culturale, viziuni istorice, trăiri ale aventurii spiritului, însemnări ale profesorului de matematică şi ale scriitorului Florentin Smarandache în lumea pe cât de fascinantă, pe atât de tragică a tărâmului de basm numit Indonezia.

Invitat să participe la mai multe întâlniri ştiinţifice (la un Congres care-i poartă numele, caz rar şi spectaculos pentru ştiinţa românească, şi un mod strălucit de a face cunoscută în lume ţara, cultura şi ştiinţa românească, poporul român) cu studenţii şi profesorii de la câteva Universităţi din această parte a lumii, primit cu entuziasm de forurile ştiinţifice din această ţară, fiind o minte scotocitoare, omul de ştiinţă român doreşte să cunoască întregul univers geografic, social, istoric, spiritual al acestui "continent", format din mii de insule, care este Indonezia.

Primul gând mă duce la Mircea Eliade şi la aventura lui în universul imens şi atât de bogat al Indiei. Florentin Smaran-

dache continuă drumul înaintaşului său şi merge cu câţiva paşi mai încolo, în Indonezia.

Cum şi în America profesorii sunt săraci, abia îşi duc existenţa, am notat, pentru că m-a izbit, pur şi simplu, expresia folosită de autor (şi care este, nu ne îndoim, o realitate, dar nu atât de cumplită ca aceea din România): aventura pe mapamond a d-lui Smarandache începe prozaic şi umil cu investigarea pieţei, cu căutarea pe internet a celei mai ieftine rute până la locul de destinaţie, în urma invitaţiei primite de la universitatea STIK din Malong.

Notându-şi gândurile, Florentin Smarandache are umorul şi naturaleţea olteanului autentic: „Aşa că n-am avut încotro decât plătind 1469 de dolari Companiei Cathag Pacific. Să vezi durere dacă nu-mi aprobă viza, după ce am plătit biletele! Multe lucruri se rezolvă astăzi pe internet. Ce bine, ce simplu, ce repede. Adresele consulatelor, ambasadelor, locurilor de vizitat.”

Florentin Smarandache nu este preocupat de descrieri feerice de peisaje, de perspective geografice (gen pastel sau peisaj, acuarelă), construite reportericeşte; nu, el îşi exprimă gândurile firesc, frust, aşa cum îi vin ele în minte, părerile sunt redate instinctiv, şi îşi notează lapidar îngrijorările lui de fiinţă umană care va pleca într-o călătorie lungă, stările pe care le trăieşte, sentimentele născute de cine ştie ce întâmplare sau context care-i colorează fondul psihic. În epoca zborurilor cu avioanele pe meridianele planetei, omul modern este stresat de toate întâmplările sau riscurile care se ivesc la tot pasul: „Dau telefoane… am aşteptat vreo oră în receptor. Până la urmă, mi-au deplasat călătoria cu o zi: pe 14 în loc de 13 mai

şi mă întorc pe 29, în loc de 28, stând o noapte în aeroportul din Albuquerque şi 17 ore în cel din L.A.”.

Urmează odiseea călătoriei cu avioanele, schimbatul rutelor şi al avioanelor, aşteptatul îndelung în aeroporturi, timp în care îşi notează în carnetul lui de memorialist impresiile, datele, cursele, gândurile, imagini disparate, amintirile care-i trec prin minte. Cu acest prilej, autorul inserează în curgerea textului opiniile sale despre cărţile citite, meditează asupra unor teme care îl preocupă sau îl obsedează, majoritatea opinii şi atitudini foarte realiste. Iată ce spune Florentin Smarandache despre cartea (din păcate celebră, căreia i s-a făcut o reclamă extraordinară) „Ciocnirea civilizaţiilor” a lui Huttington: „... este numai o propagandă dirijată în avantajul unui grup etnic şi împotriva altor culturi şi religii [în prezent pe faţă împotriva musulmanilor, prezentaţi ca trăind în evul mediu, exploatând femeile].

Justă concluzia d-lui Smaranadache. Ea vine să confirme afirmaţia Biroului de Viitorologie de la Bucureşti că aceasta este o carte falsă, un instrument de manipulare cu bătaie lungă în viitor, că este o armă psihologică perversă, subtilă, împotriva naţiunilor şi a civilizaţiilor (o armă psihologică în războiul dintre Societăţile dezvoltate şi Lumea musulmană, război aflat pe planşeta Proiectanţilor mondiali), război început de foarte mult timp; război pe care noi l-am denumit *război mascat* (o sinteză de război informaţional, psihologic, economic, ecologic, cultural, educaţional, sistemic, axiologic etc.) şi pe care sociologii şi strategii americani îl numesc război G4 (războaie din generaţia a 4-a).

Cel mai mare război mascat, proiectat şi purtat împotriva Ţărilor din Europa de Răsărit, apoi a unei mari părţi din popoarele lumii, a fost ceea ce noi am denumit Experimentul comunist, care nu a fost altceva decât o formă foarte subtilă de război mascat, şi care a făcut în istorie foarte mult rău multor popoare şi naţiuni, Civilizaţiei şi speciei umane însăşi.

Cartea lui Huttington este un Proiect teoretic, viitorist, ca şi Teoria comunistă, care pregăteşte din punct de vedere psihologic popoarele pentru un război şi mai mare decât războiul dintre naţiuni, este vorba despre *războiul dintre civilizaţii*, şi creează condiţii pentru aplicarea în practică a *realităţii despre care vorbeşte*.

Cartea aceasta, care este şi prost scrisă şi insuficient argumentată, vorbeşte deci despre o realitate îngrozitoare pe care cei care conduc lumea prin manipulare o proiectează de pe acum (de fapt, ea a fost proiectată demult) şi pe care vor să o realizeze în viitor. În mod mascat şi subtil, acest *război între civilizaţii a început, luând forma războiului împotriva teroriştilor, fenomenului terorist* (Bin Laden a fost omul lui Bush).

Cât se poate de corect se exprimă dl Smarandache şi despre ceea ce în cadrul Biroului de viitorologie de la Bucureşti noi am denumit mai sus Războiul Mascat Mondial dus de către Vârful Financiar, care conduce Civilizaţia umană. Şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache are cunoştinţă de acest război mascat sau Noile războaie din generaţia a 4-a (a se vedea şi cartea lui John Perkins, "Spovedania unui asasin economic": „Specialiştii de la Agenţiile de spionaj de pe glob sunt antrenaţi în folosirea de metode psihologice manipulative. Asistăm actualmente la războaie psihologice, culturale,

religioase (o nouă cruciadă cu mult mai sângeroasă decât cele medievale), politice, sociologice, literare, artistice, ştiinţifice, prin care marile puteri încearcă să şteargă memoria colectivă, inconştientul naţiunilor mici, coloniilor şi să domine globul.”)

Nu putem să nu subliniem atitudinea curajoasă a omului de ştiinţă român în faţa acestui fenomen. Dacă toţi profesorii şi oamenii de ştiinţă care trăim actualmente pe această planetă am lua atitudine, aşa cum o face dl Smarandache, împotriva acestui tip de război, mult mai distrugător şi murdar decât războiul militar, poate că altfel ar arăta faţa acestei planete.

Şi continuă dl Florentin Smarandache : “În multe ţări, chiar zise „democratice” (a se observa ghilimelele), mass-media este sub controlul unui grup restrâns care deţine Puterea. Mass-media este foarte importantă în societăţile democratice, căci prin ea se manipulează opinia publică. Dreptatea-i o poveste, spune o zicală românească, nici n-a fost şi nici nu este”, o dă omul de ştiinţă româno-american pe româneşte.

Ceea ce mă intrigă şi mă îngrozeşte (din păcate nu mă mai revoltă), este faptul că ne-am obişnuit şi cu cele mai oribile ticăloşii făcute împotriva omului. Este realitatea dureroasa că marea majoritate a oamenilor de pe această planetă, ca şi marea majoritate a educatorilor lumii (educatori, învăţători, profesori de toate nivelele), ca şi marea majoritate a oamenilor de ştiinţă, a artiştilor, din toate domeniile, marea majoritate a intelectualilor planetei (şi această categorie a devenit demult o clasă socială planetară), cunosc acest adevăr imens si teribil că Omul, omenirea, naţiunea, sistemele economice, culturile, popoarele sunt victimele unui mare Război mascat,

dar nu fac nimic pentru a lupta împotriva lui, a Proiectanţilor şi a realizatorilor acestui război.

De altfel, şi dl Florin Smarandache trece cu uşurinţă peste acest adevăr îngrozitor. Este extraordinar, însă, faptul că îl notează şi îl subliniază!

În sfârşit, autorul acestei cărţi porneşte către Indonezia. Cartea este structurată pe capitole mici. Iată-l pe *homo planetarius* sărind din avion în avion, avioanele sărind şi ele ca nişte lăcuste pe meridianele planetei noastre, din ce în ce mai mică. „Sar dintr-un avion în altul ca un cocostârc. Îmi creşte barba până când ajung în Indonezia. Trei zile şi trei nopţi: Atlanta – Phoenix – Jakarta. Biletul mai ieftin, traseul mai lung şi întortocheat."

În sfârşit, scriitorul ajunge la Jakarta. Iată o „fişă" a Indoneziei: „Indonezia are un guvern moderat, iar extremiştii islamici sunt un grup restrâns." „Arhipeleagul se întinde de la est la vest aproape cât SUA, dar 60% este apă. Diversitatea este foarte mare, dintr-un loc în altul: de pildă, în Irian, vestul insulei Papua, tribul Pann trăieşte încă în epoca de piatră! Umblă în pielea goală şi ies din junglă la marginea străzilor cu suliţele în mâini."

După lectura cărţii, realizez că Florentin Smarandache reuşeşte să „picteze" cât se poate de bine imaginea ţării imense şi fantastice, a cărei dimensiune fundamentală este diversitatea, exotismul, discrepanţa dintre regiuni, culturi, elemente. Aceasta ar fi dimensiunea geografică economică a Indoneziei.

Autorul cărţii reuşeşte, însă, la fel de bine, să ne sugereze şi dimensiunea culturală, istorică, spirituală, religioasă a

acestei ţări formată din mii de insule, jumătate nelocuite. „În nordul insulei Sumatra, provincia cu capitala Mendan adăposteşte tribul Batak, cu limbă proprie, în care fiecare familie îşi ţine socoteala arborelui genealogic până a la 5-a spiţă. Câte bordeie, atâtea obiceie! În religie predomină musulmanii (90%), apoi vin creştinii 5% şi hinduşii(1%). Curios că există şi creştini ortodocşi, sprijiniţi de cei din Damasc (Siria).”

O altă secţiune, redată cu amănunte pitoreşti, calde este cea care se referă la întâlnirea cu profesorii şi studenţii universităţilor din Indonezia. Vic Cristiano este prietenul şi colaboratorul d-lui Smarandache, la fel David Handriata, cu care autorul se fotografiază.

Florentin Smarandache are ca orice gurmand instinctul şi plăcerea degustării mâncărurilor, a reţinerii numelor sonore şi ciudate ale mâncărurilor locale, aşa că la capitolul acesta ne dă destule informaţii despre talentul culinar al indonezienilor, spre bucuria papilelor noastre gustative.

Datele despre luxul hotelurilor în care a locuit, despre construcţiile moderne ale Indoneziei sunt şi ele destul de bogate, astfel că, la sfârşitul lecturii ai cât se poate de obiectiv perspectiva de sus a unei ţări care te copleşeşte, prin paleta largă de culori, de culturi, de religii, de tonuri, de peisaje urbanistice şi de junglă şi ape, obiceiuri, mentalităţi, idei.

Am privit cartea până acum din punctul de vedere al reporterului turistic, al jurnalului cultural, din perspectiva geografiei culturale, dar cartea poate fi privită şi din punctul de vedere al unui roman.

Din acest punct de vedere, avem nu numai o perspectivă mişcată, dar şi o altă carte, holistică, meditativă, cu un alt

personaj. Am putea vorbi despre omul de ştiinţă modern, obligat de modul său de viaţă, de logica absurdă şi spectaculoasă a existenţei moderne, să semene cu o lăcustă care sare de pe un meridian pe altul al planetei, despre omul modern transformat în *homo turisticus*, despre drama mondializării, despre pierderea liniştii şi a tihnei omului clasic, despre ruperea de rădăcinile ontologice a fiinţei umane a secolului XXI şi a societăţii omeneşti, despre dimensiunea de talmeş-balmeş şi de Turn Babel a civilizaţiei şi a societăţii moderne.

Astfel, avem imaginea omului viitorului, aruncat într-un tunel existenţial, pendulând între spaţiu şi timp, pierzând multe zile din viaţa sa (sau o mare parte din viaţă), aflându-se mai mult în zbor decât de pământ (drama lui Anteu), pierzând acel sentiment al înrădăcinării, al locului.

În cazul cărţii, foarte interesante, şi subliniem acest lucru, instructive, mai importantă ni se pare performanţa extraordinară a unui tânăr, plecat din spaţiul Olteniei de mijloc, care, învingând bariere enorme, ajutat de o sete imensă de informaţie şi de o inventivitate desfăşurată ca un evantai, calm şi păstrându-şi optimismul şi pofta de viaţă, ajunge un om de ştiinţă în America.

Mutând limitele ştiinţei cu inventivitatea lui de ceasornicar, ajunge să ne propună noi concepte şi viziuni în domeniile în care îşi exersează inteligenţa. „Misiunea (imposibilă, glumeşte Vic) a cuantizării este unificarea, precum în teoria multi-spaţiilor înzestrate cu multi-structuri (Smarandache, 1995, mă citează Vic)”.

Nu putem bănui de pe acum mutaţiile pe care le vor aduce noile concepte elaborate de Florentin Smarandache, dar cu siguranţă ele îmbogăţesc şi duc mai departe orizontul ştiinţei.

Dintr-un alt punct de vedere, cel al târgului Bălceşti (comună, cum îi zice el) matematicianul şi paradoxistul Florentin Smarandache, alături de doamna profesoară Iliescu, femeia care a adus pe lume o fiinţă umană la cea mai înaintată vârstă, 66 de ani, sunt oameni care au forţat cel mai mult limitele biologice ale omului, limitele sociale şi psihologice, epistemologice şi ale adaptabilităţii umane, limitele timpului şi ale spaţiului.

Dumnezeu să-i binecuvânteze şi să-i întărească în aventura lor umană extraordinară!

Extensica şi estetica paradoxistă

ŞTEFAN VLĂDUŢESCU

În linia paradoxismului, curent literar pe care l-a întemeiat cu aproape 30 de ani în urmă, profesorul la University of New Mexico (U.S.A.) Florentin Smadandache a acreditat în 2004 un de tip de scriere sincretică pe care l-a denumit "fotojurnal instantaneu". De curând a publicat "Extensica. Fotojurnalul instantaneu din Canton" (Oradea, CJCPCT, 2012). Este vorba de o carte ce probează un mod complex de a face literatură. După cum se ştie, dialogurile lui Platon îndeplineau la început o funcţie literară. Ulterior, ele au devenit tipare filosofice. În ele se întâlneau sincretic literatura şi filosofia: se făcea filosofie cu mijloace literare. La Friedrich Nietzsche întâlnim un sincretism invers: acesta realizează literatură cu un instrumentar filosofic. Spre deosebire de Platon care a rămas filosof, Friedrich Nietzsche se înscrie în două istorii : istoria literaturii şi istoria filosofiei. Un sincretism specific descoperim la Jacques Derrida: ca şi Platon, acesta face filosofie cu mijloace literare, dar o face anume ca filosofie. El extinde filosofia pe domeniul literaturii.

În "fotojurnal instantaneu" îşi dau întâlnire sincretic arta literelor şi fotografia. Deşi imaginea face uneori cât o mie de cuvinte, ea este instantanee, este perisabilă. Imaginea nu are amintire, ea este prezent pur, şocant, direct. Discursul imaginii este unul fără cod. Mesajul fotografic, aşa cum arată Roland Barthes, nu are cod: nimeni nu ne învaţă cum să lecturăm o fotografie. Limba ajunge să fie artă. Fotografia fie

este realizată ca artă, fie nu este pur şi simplu artă: fotografia nu admite recuperare, remediere. Ea este ilustrativă pentru rapiditatea curgerii timpului. Unele fotografii sunt adevărate meditaţii. Fără ajutorul cuvintelor, vorbirea lor este greu descifrabilă reflexiv.

Fotojurnalul instantaneu este o specie foto-narativă în care epicul se îmbină cu instantaneul fotografiei. Este o modalitate de a trăi în literatură şi de a face literatură din trăire. Acest tip de adresare literară este o contribuţie paradoxistă importantă la sincretismul artelor.

Pentru Florentin Smarandache, fotojurnalul instantaneu este un mod de a trăi, este un element de formulă existenţială. Fotojurnalul face parte din viaţă şi în acelaşi timp face parte din literatură: el se scrie odată cu evenimentele relatate. Ce este în plus, este reflecţie, meditaţie, amintire. "Entensica. Fotojurnal instantaneu din Canton" (2012) relatează în dublu registru călatoria intelectuală a profesorului Florentin Smarandache în China şi o scurtă vizită în Singapore. Ambele evenimente au suport intelectual. Savantul Florentin Smarandache este invitat de Research Institute of Extension Engineering Guangdong University of Technology, Guangzhou, China, pentru un stagiu de 3 luni în scopul dezvoltării Extensicii (Extensics). Extensica este o ştiinţă avansată ce se ocupă de soluţionarea problemelor contradictorii din diferite domenii. Gândirea extensică se situează între "Rough set", "Fuzzy Set" şi "Neutrosophic Set "(creaţie importantă a lui Florentin Smarandache). Ea a fost întemeiată în 1983 de Cai Wen, director onorific al Research Institute of Extension Engineering Guangdong University of

Technology, Guangzhou. Discursul aduce în instanţa comunicativă elemente de trăire intelectuală şi de trăire emoţională. Florentin Smarandache se întâlneşte şi colaborează pe diferite paliere cu: Cai Wen, Li Weihua, Yang Chunyan, Zhiming Li, Zhen Quing Su, Li Jianming, Xingsen Li şi alţii. Dintre colaboratorii săi români sunt amintiţi profesorul Tudor Păroiu, computeristul Mihai Liviu Smarandache, studentul de excepţie Victor Vlădăreanu.

Excepţională în plan afectiv este legătura sa cu Bălceştiul natal (România). Sunt de menţionat două convorbiri cu mama sa : "Mama la telefon: - Vezi că eşti singur prin lume …/- Lasă că mă descurc eu!"; „Mama şi la vârsta asta mă crede copil! Îmi zice la telefon: Să fii cuminte!". Jurnalul prinde şi o amintire despre prietenii din Bălceşti: Vasile Oprea (Vasilică a lu' Tirina), Mărin Covrig (coleg de primară) şi Gheorghe Lupu (vecin din Bălceşti). Rememorarea serilor dansante avându- i pe aceştia drept cântăreţi trezeşte sentimentul : „Ce vremuri! Eram flăcăi!".

Deplasările prin Guangzhou şi în Singapore reţin aspecte culturale care sunt, probate prin fotografii relevatoare.

Literatura paradoxistă constituie o „neutrality": ea conţine ceea ce Florentin Smarandache numeşte „neutral ideas" (F. Smarandache, „The Neutrosophic Research Method in Scientific and Humanistic Fields", in F. Smarandache, „Multispace and Multistructure", vol 4, 2010, p. 410). Această „neutrality" se situează între pozitivul generic „A" din studiile sale revoluţionare de tip „plus" despre „numerele Smarandache" sau „geometria neeuclidiană Smarandache" şi negativul generic „non-A" din studiile revoluţionare de tip „minus",

precum „ipoteza Smarandache a vitezelor supraluminale” sau mai recenta teorie despre „Unmatter and Unparticle” (2011).

Cartea constituie o plăcere şi sub aspectul elevat al abordării Extensicii, şi sub aspectul trăirilor estetice. Scrisă concis şi concentrate, ea este un model pentru cum literatura merge în pas cu viaţa. Stilul este unul agreabil şi plăcut. Per ansamblu: o carte admirabilă!

Fotojurnalul instantaneu, o nouă specie literară paradoxistă

MIRCEA MONU

Matematicianul şi scriitorul Florentin Smarandache, fondatorul Mişcării Literare Paradoxiste, oltean născut şi crescut în Bălceşti, judeţul Vâlcea, absolvent al liceului pedagogic (început în Craiova şi terminat în Râmnicu Vâlcea), şef de promoţie al Facultăţii de Matematică din Craiova, profesor cooperant la un liceu din oraşul Sefrou (Maroc, 1982-1984), emigrat ilegal în anul 1988 (fugit în Turcia, dintr-o excursie în Bulgaria), apoi emigrat legal din Turcia (unde a stat doi ani, 1988-1990, într-un lagăr de refugiaţi politic) în SUA, trăgându-se dintr-un strămoş venit în România din Grecia, are, zic eu, în sânge „microbul călătoriei" – a călătorit până acum în peste 40 de ţări din Lume (din toate cele cinci continente!), motiv pentru care am considerat că a devenit, ca un paradoxist ce este, „Frate cu meridianele şi paralelele" (acest supranume al său va deveni titlul unei serii de „note de călătorie", care are, până acum, şase volume).

Cum „microbul Călătoriei" s-a întâlnit în fluxul sanguin al olteano-americanului (îi spun astfel, deoarece are acum dublă cetăţenie, română şi americană – un motiv pentru alte călătorii periodice) cu „microbul Literaturii", din această „sinergie microbiană" a luat naştere, în mod firesc, un jurnal de călătorie – un jurnal-fluviu, autorul având ambiţia de a scrie cel mai lung jurnal de acest gen din literatura română.

Unele dintre aceste „note de călătorie” sunt rodul unor călătorii de vacanţă, întreprinse împreună cu soţia în SUA sau în alte ţări, iar altele sunt scrise cu ocazia unor deplasări profesionale la diverse întruniri ştiinţifice internaţionale din SUA sau din diverse locuri de pe Glob, precum şi al unor, „voiaje literare”, legate de hobby-ul său, Literatura, mai exact legate de „Paradoxism”, îndrăgitul său „copil literar”.

Iată cum arată acest „fluviu” al jurnalelor de călătorie: „Profesor în Africa / Jurnal marocan” (1999, Chişinău, Republica Moldova; ediţia a II-a, cu titlul „Belfer în Africa. Jurnal marocan”, Nijmegen, Olanda, 2002; ediţia a III-a, cu titlul „Peste mări şi ţări / Jurnal de profesor în Africa”, Bucureşti, 2002); „Frate cu meridianele şi paralelele (note de călătorie)” – vol. 1, 2004, vol. 2, 2005, vol. 3, 2006, vol. 4, 2008, vol. 5, 2009, vol. 6, 2010; „India magică (note de călătorie)”, 2005; „Mama vitregă Rusia (note de călătorie)”, 2006; „Exotica şi cutremurătoarea Indonezie”, 2007 (toate aceste volume au apărut la edituri din Râmnicu Vâlcea).

Aş situa metaforic acest „fluviu diaristic” între trei fluvii, situate pe trei continente: Fluviul Mississippi (din America de Nord, fluviul situat pe primul loc în Lume la numărul de modificări ale cursului său); Fluviul Dunărea (din Europa, aflat pe primul loc în privinţa numărului de ţări şi de capitale străbătute); Fluviul Nil (din Africa, cel mai lung din Lume).

Nu mă îndoiesc că acest trio fluvial va deveni un cvartet, vizat fiind şi Fluviul Amazon (din America de Sud, aflat pe primul loc în top sub mai multe aspecte: debit, bazin hidrografic, număr de afluenţi, lungimea cursului navigabil şi valurile provocate de flux).

Iar până atunci, ca să demonstreze că nu a uitat de dictonul latin „Non multa, sed multum!” (tradus liber: „Nu cantitate, ci calitate!”), „călătorul de-a pururea”, numit Florentin Smarandache, ne serveşte ultima sa invenţie literară paradoxistă – „fotojurnal instantaneu”!

Până la realizarea „cvartetului fluvial” al notelor sale de călătorie, a găsit un „ornament” pentru acestă „bijuterie diaristică”, Fluviul... Perlelor (din Asia, sudul R.P. Chineze), pe care îl va monta într-un viitor volum!

Presiunea lipsei de timp, care îl apasă nu doar pe cititor, ci şi pe autor, a făcut ca aceste note de călătorie, scrise pe carneţele cu arcuri în timpul voiajului (în aeroport, în avion, în autobuz, în tren, în hotel, în muzeu, pe stradă – chiar cu riscul de a da cu capul într-un stâlp!) să devină mai puţin descriptive, reduse la esenţă, cu un număr din ce în ce mai mic de cuvinte. Iar cum în călătorie cele mai multe informaţii parvin pe cale vizuală, autorul – „globtrotter ştiinţific” – înlocuieşte cu imagini (fotografii făcute de el în aceste călătorii) o parte din vorbele „economisite”, astfel încât pot spune că fondatorul Mişcării Literare Paradoxiste („Paradoxismul”), prin ultimele sale trei volume de „note de călătorie”, apărute în anul 2012 la Editura „Sitech”“ Craiova, a creat o nouă specie literară paradoxistă – pe care a numit-o „Fotojurnal instantaneu”.

Cele trei volume, cu subtitlul „Fotojurnal instantaneu”, care impun noua specie sunt: „Pura vida” (cuprinde notele de călătorie cu impresii şi imagini din perioada 19.12.2010-09-01.2011, din vacanţa de iarnă, petrecută cu soţia sa în trei ţări calde din America Centrală: Costa Rica, Nicaragua şi Panama);

„Aventuri chineze” (cuprinde notele de călătorie cu impresii şi imagini din perioada 04.11.2011-11.11.2011, din deplasarea sa în oraşul Kaohsiung dinTaiwan, care se autointitulează Republica China, la o conferinţă ştiinţifică internaţională de matematică aplicată, şi din perioada 19.12.2011-05.01.2012, în timpul vacanţei de iarnă, R. P. Chineză, când a efectuat un „turneu” ştiinţific în Beijing, Xian, Shanghai şi Hangzhou, însoţit de această dată de soţia sa); „Prin bătrâna Europă” (care cuprinde „peregrinări ştiinţifice” din vacanţa de vară a anului 2010, în Franţa, Ungaria, Scoţia, însoţit de soţia sa, în partea turistică a programului călătoriei).

În prefaţa „Fotojurnal instantaneu” la primul volum, „Pura vida” (Viaţă pură, în limba spaniolă, înţelesul popular fiind acela de „Traiul foarte bun”), autorul explică acest concept: „fotojurnal”, „Fiindcă suprafaţa pozelor se-ntinde aproape la jumătate sau mai mult din întreg volumul!” şi „instantaneu”, „Pentru că jurnalul e scris la primă mână, pe locul vizitat, cu idei scurte ca nişte blitz-uri, cu economie de cuvinte – în această lume în care vremea trece rapid.”. Apoi, oferă şi o „scuză”, în numele cititorilor: „Oricum, oamenii nu mai citesc. S-au modernizat. Vor totul citit de-a gata, autocomentat, autorezolvat.”. Dar şi o „scuză” în numele său: „Jurnal instantaneu – fiindcă nu mai am răbdare. Ca o odihnă activă – când călătoresc. Restul timpului îl dedic cercetării ştiinţifice.”.

Concluzia este aceea că formula „jurnal instantaneu” una este convenabilă atât cititorului, cât şi autorului.

În prefaţa „Un vizitator de-a pururea” la al doilea volum, „Aventuri chineze”, autorul revine asupra conceptului „fotojurnal instantaneu” precizând că şi-n acest volum „Stilul

lapidar, fotografic (la propriu şi la figurat) din celelalte jurnale şi memorii turistice se menţine.”.

Apoi adaugă, spre a elimina o eventuală derută a cititorului, unele caracteristici ale noii specii de jurnal de călătorie: „...Exprimări eliptice... Fotografii edificatoare presărate prin text... Impresii de moment... Scris din mers... brut... direct...”.

Ponderea fotografiilor creşte în acest volum.

În cel de-al treilea volum, „Prin bătrâna Europă” (călătoriile descrise aici au avut loc anterior celor din primele două volume, care au lansat specia „fotojurnal instantaneu”), noul tip de jurnal de călătorie este cel mai bine dezvoltat: aproape fiecare pagină de carte are o fotografie, doar în paginile despre muzee tronează informaţia transmisă prin cuvinte. Conceptul de „fotojurnal instantaneu” este realizat cel mai bine în prima parte a cărţii, referitoare la Brest (Franţa) şi la Pécs (Ungaria), unde autorul a lucrat în cadrul unui contract de cercetare (la Brest) şi a participat la o festivitate de înmânare a premiilor ştiinţifice ale organizaţiei neguvernamentale internaţionale Academia de Ştiinţe „Telesio-Galilei”. În partea pur turistică a cărţii, din Paris, Londra şi Edinburg, oraşe-muzeu pline de muzee, autorul a dat totuşi prioritate transmiterii clasice a informaţiei – prin cuvinte.

Cartea se citeşte nu doar mai uşor, ci şi cu încântare, datorită stilului paradoxist, înnoit prin „fotojurnal instantaneu”, fiind departe de ceea ce la o frunzărire superficială ar putea părea unora doar nişte „Cuvinte şi fotografii, culese din călătorii!”. Citite pe îndelete, constaţi că nu sunt simple cuvinte culese din călătorii, ci sunt nu doar cuvintele ce

descriu prima impresie, frapantă, a unui voiaj, ci care descriu „Ceea ce rămâne în amintirile despre o călătorie!”. În ce priveşte fotografiile, alegerea aparţine călătorului (determinată fiind de ochiul său, de sensibilitatea călătorului, de tehnica foto de care dispune acesta).

O nouă specie literară paradoxistă s-a întrupat – trăiască „Fotojurnalul instantaneu”!

Dacă un dicton francez spunea că „Partir c’est mourir un peu!” (A pleca înseamnă a muri puţin), paradoxistul Florentin Smarandache corectează proverbul cu pricina în cel mai pur stil paradoxist: „Partir (en voyage) c’est revigorer beacoup (par le photojournal instantané)!”, adică „A pleca (în călătorie) înseamnă a te înviora mult (prin fotojurnalul instantaneu)!”.

MESAJE

“Oamenii fără pasiuni sunt oameni goi.”
(Florentin Smarandache)

Mi-aţi făcut o surpriză uriaşă! Am primit cărţile pe care mi le-aţi trimis (...). Vă mulţumesc din toată inima!

Am început să citesc amândouă cărţile.

Dumnezeule, mă umpleţi de invidie!

Jurnalul din Africa este briliant!

Jurnalul de lagăr este cutremurător!

Mai mult, aveţi o anvergură extraordinară, care m-a lăsat fără suflare. Experienţa dumneavoastră de viaţă este superbă, tragică şi cumplit de frumoasă, de omenească şi de exemplară. Sincer, cred că sunteţi un model pentru noua generaţie.

E mult, enorm de mult de construit în România, desigur.

Mă bucur foarte mult că aţi acceptat să colaboraţi la revista *Imagikon*. Noul editor şef este tânărul Robert David. Este un tânăr de excepţie. Am decis să-l invit să mă înlocuiască la comanda *Imagikonului* pentru că tânăra generaţie trebuie să conducă mai departe corabia.

Mă simt onorat şi vă mulţumesc pentru aceste cărţi şi pentru gestul extraordinar pe care l-aţi făcut. Vă rog să primiţi preţuirea mea fără de margini, fără de interes, fără de vulgara laudă. Sunteţi un arhanghel al ficţiunii şi al ştiinţelor matematice! Vă admir fără rezerve.

E un exerciţiu de admiraţie aidoma unei depline oxigenări.

Ovidiu Bufnilă, scriitor, Bacău

E-mail către Florentin Smarandache, 10.01.2003

Am citit pe nerăsuflate cartea ta *Ultrapolemici cu litere mari şi MICI*, care mi s-a părut captivantă. Sunt acolo nişte informaţii extraordinare. Nu mă mir că unele personaje (mai mari sau mai mici) care se „ocupă” de literatura română au încercat să te ignore sau să te desfiinţeze. Eşti prea tare pentru ei.

Andrei Dorian Gheorghe, scriitor, Bucureşti
E-mail către Florentin Smarandache, 10.01.2003

Am isprăvit *jurnalul marocan*, iar acum parcurg primele pagini *ale jurnalului de lagăr*, care se citesc cu sufletul la gură, de parcă ar fi un roman palpitant.

(...) Mă bucur că mi-aţi trimis acum aceste jurnale (*diaries*), fiindcă este important să cunosc nu numai opera, ci şi omul care trăieşte „în pielea” autorului ei.

Tudor Iosifaru, scriitor, Râmnicu Vâlcea
E-mail către Florentin Smarandache, 10.01.2003

Am terminat de citit volumul întâi al *jurnalului* dvs. *de lagăr*. Am avut dreptate să spun, după primele pagini, că presimt o lectură alertă, asemenea unui roman palpitant.

M-au emoţionat trăirile dvs. exprimate uneori în răspăr, alteori de-a dreptul (v. pasajele dedicate copiilor). Am trecut şi eu prin simţăminte asemănătoare ori de câte ori eram separat de băiatul meu, acum în vârstă de 9 ani. Stăteam întins pe iarbă în Hyde-Park, duminică, în vara lui '95, şi mi se

umpleau ochii de lacrimi când vedeam mame singure plimbându-şi copiii de aceeaşi vârstă cu Tudorel al meu de acasă...

M-am enervat de birocraţia perfectă pe care o întâlneam la tot pasul, până şi când mergeam să îmi cumpăr abonament la metrou. Singura ei calitate era că se dovedea mult mai eficientă decât birocraţia dezorganizată din România. În rest, au fost destule situaţii când mă simţeam aproape strivit, incapabil să mă exprim altfel decât înjurând în sinea mea...

Fireşte, nu am trecut prin coşmarul prin care aţi trecut dvs. la Istanbul. Dar de fiecare dată când începeam să citesc o nouă zi din însemnările dvs. mă întrebam aproape instantaneu: "26.03.1989. Oare ce făceam eu în ziua aceea?", iar în câteva rânduri chiar mi-am amintit ce făceam...

Abia aştept să parcurg şi volumul al doilea din "Fugit...". Vă rog să-mi spuneţi cum l-aş putea procura, eventual dacă există la vreun prieten de-al dvs. din Râmnicu Vâlcea, de la care aş putea să îl împrumut pentru vreo câteva zile.

Tudor Iosifaru, scriitor, Râmnicu Vâlcea
E-mail către Florentin Smarandache, 12.01. 2003

Am citit cu atenţie întreg articolul despre Alex Şt. Te felicit! El vine să se adauge celorlalte studii şi articole (tot mai multe) antialştefănesciene. Mă bucur că, în sfârşit, aţi aflat despre acel volum al lui, care a fost considerat de mulţi "cea mai proastă carte a anului 2009". Am vrut, la un moment dat, să ţi-o semnalez, dar am renunţat, zicându-mi că ai, oricum, destule pe cap. Pe la începutul anului în curs, am fost invitat

de prietenul nostru Smeoreanu, să facem o emisiune “de cultură”, de o oră. Nu m-am interesat pe ce temă, gândind că va aborda aspecte privind cultura vâlceană, publicaţiile *Forumului* la care colaborez (sau pe care le scot, în speţă - “Forum-V”).. Spre surprinderea mea, mă aştepta “la colţ/ la interval”, cu cartea lui Alex, mai exact cu paginile dedicate nouă amândurora. Timp de o oră şi mai bine, Smeo n-a făcut altceva, decât să încerce, pe urmele şi cu ajutorul lui Al. Şt., să desfiinţeze paradoxismul ca mişcare literare şi, implicit, cartea mea (cea de a doua, dedicată mişcării) şi, bineînţeles, părerile mele pozitive despre mişcare. A ţinut neapărat să-mi citească (pentru telespectatori, desigur!) tot textul dedicat nouă de către Alex (referitor la cartea mea). “Ce părere aveţi?”, m-a întrebat el satisfăcut. Răspunsul meu l-a dezamăgit (mai exact, l-a dezumflat!) total: “Domnule Smeoreanu, există în ţară, inclusiv la noi în judeţ, o specie de critici literari care cred că pot să vorbească despre autori şi cărţi, fără să fi citit mai nimic despre ei şi ele! Domnul Alex face parte dintre aceştia”. La argumentele şi dovezile mele documentate, cu exemple din opera matale, a recurs la o metodă neaşteptată: l-a contactat telefonic pe Doru Moţoc, cerându-i părerea despre paradoxism, despre întemeietorul lui şi despre cartea mea (postfaţată de el); desigur, Doru, om nu numai cu scaun la cap, dar şi bun cunoscător al literaturii în general şi al avangardei în special, a vorbit laudativ, menţionându-şi şi propriul volum de versuri scris în acest stil: *Distihuri paradoxiste.* Pe moderator nu l-a satisfăcut răspunsul şi a apelat (tot telefonic) la un alt scriitor (Tănăsoaica Petre), care - şi el - s-a exprimat, în general, favorabil la adresa noastră, a

amândurora. "Tot nu m-aţi convins!", a exclamat el, vădit nemulţumit. I-am reproşat aproape direct că nu cunoaşte mai nimic despre subiectul (subiectele) în discuţie şi i-am promis să-i aduc o carte scrisă de Fl. Sm. în stilul paradoxist. Epilog: la scurt timp, am primit un telefon: "Vă felicit! Bine că l-aţi pus la punct pe neobrăzatul ăla!".

Partea cea mai tristă şi absurdă, până la… paradoxal, este că amândoi - aşa cum spuneai - n-au citit mai nimic despre paradoxism şi despre creativitatea matale în varii domenii şi îşi permit să emită opinii critice, aprioric cunoaşterii-documentării. Aceştia sunt oamenii, ce să le facem? Nu putem să ne pierdem vremea (am fi lipsiţi de înţelepciune) încercând să-i schimbăm. E greu să lupţi cu prostia, reaua credinţă, răutatea, superficialitatea, invidia şi alte asemenea vicii omeneşti. Să ne mulţumim cu judecata posterităţii, despre care se spune că ar fi mai dreaptă? Am început - vai! - să am îndoieli serioase şi în acest sens, când mă uit cum sunt trataţi Eminescu, Blaga, Nichita, Sorescu şi mulţi alţi clasici (despre Alecsandri şi Coşbuc, săracii, nu se mai aude deloc, cu mici excepţii!). Să auzim (numai) de bine!

Ion Soare, scriitor, România

Scrisoare către Florentin Smarandache, 20.09.2010

ADDENDA ILUSTRATĂ


Romanian Academy
Institute of Solid Mechanics
2011 Award for Excellence
Granted to
PROFESSOR FLORENTIN SMARANDACHE
in recognition of the outstanding contribution to the scientific prestige and visibility of our institute
President of the Scientific Council
Prof. Tudor Sireteanu
Signature of the awarded scientist

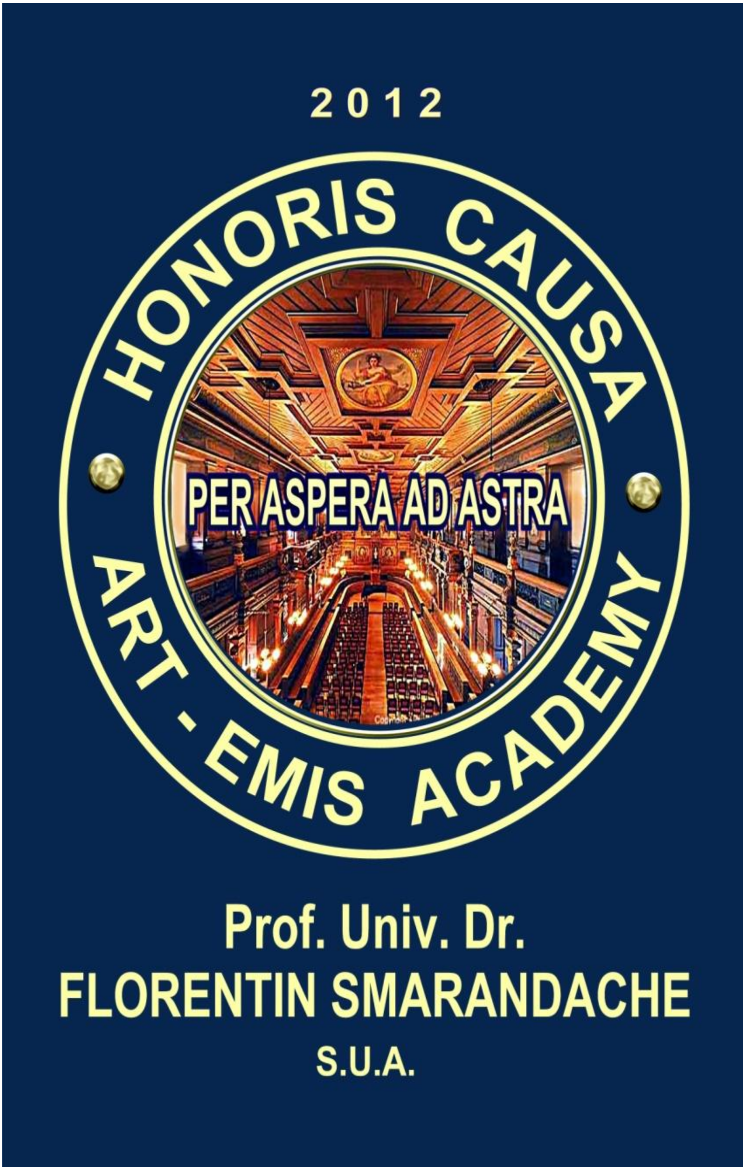

ACADEMIA DACOROMANĂ
ADÂNCA ÎNȚELEPCIUNE
RUGUL SACRU
FUNDAȚIA
DIPLOMA
DE
DOCTOR HONORIS CAUSA
SE ACORDĂ
DOMNULUI (DOAMNEI) FLORENTIN SMARANDACHE
PENTRU întreaga sa operă științifică și literară
PREȘEDINTE, GEO STROE
Data 14 ianuarie 2011 Ziua culturii dacoromâne
SECRETAR,
© CPT - Tempus Dacoromânia Comterra


ZIARUL
NUCU OLTENESC
DIPLOMĂ SPECIALĂ
Se conferă d-lui FLORENTIN SMARANDACHE, pentru întreaga activitate literară şi ştiinţifică depusă pentru promovarea culturii româneşti şi internaţionale pe întreaga planetă.
Editura MAROTUR
Craiova 15 mai 2011
Redactor-şef,
Nicolae Maroga Enceanu
Redactor-şef adjunct,
Doina Drăguţ


ROMANIA
ACADEMIA OLIMPICĂ ROMÂNĂ - FILIALA VÂLCEA
SOCIETATEA CULTURALĂ ANTON PANN
SOCIETATEA LITERARĂ "DOR" - DRAGOŞ VRÂNCEANU
DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ
Se acordă domnului Florentin Smarandache
Prof. univ. dr. Universitatea New Mexico U.S.A.
Pentru respectarea valorilor spirituale şi culturale româneşti şi pentru contribuţia adusă în scopul educării tinerei generaţii în spiritul naţional şi olimpic
Academia Olimpică Română
Filiala Vâlcea
Director
Prof. dr. Nicolae Dinescu
Societatea Culturală
ANTON PANN
Preşedinte
Prof. Costea Marinoiu
Societatea Literară
DOR Dragoş Vrânceanu
Preşedinte
Prof. Nelu Barbu


REVISTA INTERNAŢIONALĂ DE ŞTIINŢĂ ŞI CULTURĂ
THESAURUM
DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ
Se acordă domnului prof. univ. dr. FLORENTIN SMARANDACHE de la UNIVERSITATEA NEW MEXICO, din SUA, în calitate de COLABORATOR al REVISTEI INTERNAŢIONALE "THESAURUM", pentru implicarea în activităţile susţinute pe parcursul anului 2012.
DIRECTOR,
PROF. GR. I
Elena Adriana Răducan
Prof. ELENA ADRIANA RĂDUCAN
DIRECTOR
Revista Internaţională de Ştiinţă şi Cultură THESAURUM
Data:
10 DECEMBRIE 2012
REDACTOR-ŞEF,
PROF. GR. I
Mădălina Neaţu


Asociatia cultural-umanitară si stiintifică "Provincia Corvina" Hunedoara
Redactia revistei de literatură si artă "Noua Provincia Corvina"
DIPLOMA DE EXCELENTA
pentru anul 2008
Se acordă distinsului domn
Prof. Univ. Florentin SMARANDACHE
pentru
întreaga operă si activitate
de promovare a paradoxismului
si exemplara colaborare cu revista
"Noua Provincia Corvina".
PRESEDINTE
Ion URDA
REDACTOR SEF
Eugen EVU
PROVINCIA CORVINA
As.CUS
Data: 15.01.2009


2012
HONORIS CAUSA
PER ASPERA AD ASTRA
ART - EMIS ACADEMY
Prof. Univ. Dr.
FLORENTIN SMARANDACHE
S.U.A.


西安交通大学
XIAN JIAOTONG UNIVERSITY
CIESR
信息工程科学研究中心
CENTER for INFORMATION ENGINEERING SCIENCE RESEARCH
学术报告通知
应西安交通大学电子与信息工程学院“信息科学工程研究中心”（CIESR）李晓榕教授的邀请，美国新墨西哥大学（UNM, Gallup Campus）Florentin Smarandache教授将于2011年12月26日下午14:30--16:30于西一楼电信学院第一会议室为我校师生作题为：
DSmT, Neutrosophics and Information Fusion
的学术报告，欢迎广大师生积极参与!
报告人简介（Biography of the Invited Speaker）
Dr. Smarandache Florentin, is now a university professor at University of New Mexico, Gallup Campus, New Mexico, USA. He was Born on December 10, 1954, in Balcesti city, Romania. He graduated from the Department of Mathematics and Computer Science at the University of Craiova in 1979 first of his class graduates, earned a Ph. D. in Mathematics from the State University Moldova at Kishinev in 1997, and continued postdoctoral studies at various American Universities such as University of Phoenix, University of Texas at Austin, etc. after emigration. In U.S. he worked as a software engineer for Honeywell (1990-1995), adjunct professor for Pima Community College (1995-1997), in 1997 Assistant Professor at the University of New Mexico, Gallup Campus, promoted to Associate Professor of Mathematics in 2003, and to full professor in 2008. Between 2007-2009 he was the Chair of Math & Sciences Department. For two months, June-July 2009, he was a Visiting Research Professor for Air Force Research Laboratory in Rome, NY, USA (under SUNY IT). Also, Research Professor at ENSIETA (National Superior School of Engineers and Study of Armament), Brest, France, 15 May - 22 July 2010.

VIP Știință și viață



Povestea românului care l-a contrazis pe Einstein

Cercetător științific, profesor universitar și scriitor, românul Florentin Smarandache este omul de care se leagă multe teorii în domeniul matematicii: el a generalizat logica și mulțimea fuzzy (și în special logica și mulțimea fuzzy intuiționistică) la logică și respectiv mulțimea neutrosofică și tot el a introdus și a studiat proprietățile multor structuri algebrice și structuri neutrosofice împreună cu prof. univ. dr. W. B. Vasantha Kandasamy de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai, India.

Florentin Smarandache a contribuit la extinderea „Teoriei Dempster-Shafer" din fuziunea informației la recenta „Teorie Dezert-Smarandache" de prelucrare a informațiilor plauzibile și paradoxiste – împreună cu dr. Jean Dezert de la Oficiul Național de Cercetări Spațiale din Paris. Acesta are, de asemenea, și câteva contribuții în fizică: introducerea termenului de „nematerie", ca o a treia formă a materiei (iar în prezent se întâmplă ca neparticula, propusă la Harvard, să fie parte din nematerie); enunțarea ipotezei că nu există nicio barieră a vitezei în univers și se pot construi viteze arbitrare; definirea în mod

VIP 40 5 martie 2012



聘书

CERTIFICATE OF APPOINTMENT

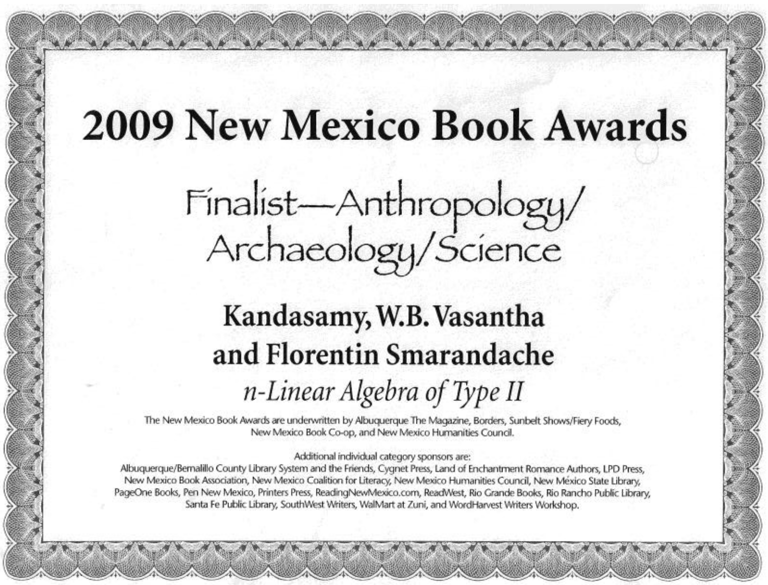
IT IS MY GREAT PLEASURE TO PRESENT THIS CERTIFICATE TO

Florentin Smarandache

IN RECOGNITION AND APPOINTMENT AS
THE ADJUNCT PROFESSOR OF
SCHOOL OF SCIENCE OF
BEIJING JIAOTONG UNIVERSITY

宁滨

Prof. Ning Bin
President
Beijing Jiaotong University
Beijing, P.R.C.
May. 18, 2011



2009 New Mexico Book Awards

Finalist—Anthropology/
Archaeology/Science

Kandasamy, W.B. Vasantha
and Florentin Smarandache
n-Linear Algebra of Type II

The New Mexico Book Awards are underwritten by Albuquerque The Magazine, Borders, Sunbelt Shows/Fiery Foods, New Mexico Book Co-op, and New Mexico Humanities Council.

Additional individual category sponsors are:
Albuquerque/Bernalillo County Library System and the Friends, Cygnet Press, Land of Enchantment Romance Authors, LPD Press, New Mexico Book Association, New Mexico Coalition for Literacy, New Mexico Humanities Council, New México State Library, PageOne Books, Pen New Mexico, Printers Press, ReadingNewMexico.com, ReadWest, Rio Grande Books, Rio Rancho Public Library, Santa Fe Public Library, SouthWest Writers, WalMart at Zuni, and WordHarvest Writers Workshop.

PARADOXISMULŞI
FLORENTINSMAR
ANDACHEÎNGLINZ
IPARALELEŞIPERP
ENDICULAREPARA
DOXISMULŞIFLOR
ENTINSMARANDA
CHEÎNOGLINZIPAR
ALELEŞIPERPENDI

Activitatea lui Florentin Smarandache, alături de a celorlalte personalităţi ştiinţifice şi culturale care ne-au reprezentat şi ne reprezintă azi cu mândrie şi patriotism naţiunea, constituie însăşi scara valorică a acestui neam pe plan internaţional. Păcat că nu e făcut cunoscut aşa cum se cuvine în rândul neamului său, că nu i se prezintă îndeajuns lucrările şi teoriile sale, care, poate într-un viitor apropiat vor revoluţiona lumea.

Ion Nălbitoru,
scriitor, Italia

ISBN 978-973-1903-50-7